

Скерованийий Рукою Господньою

Дві таблиці Авакума

Jeff Pippenger

2012-10-16

Дві таблиці Авакума 4 із 95

Для мене досить важко пройти впродовж приблизно годинної доповіді вісім сторінок нотаток. А якщо ви звернете увагу, то в нас 20 сторінок; тож я просто даю вам знати, що не маю наміру зачитувати ці нотатки. Я маю намір прочитати деякі з цих уривків, наведених тут, для тих, хто дивиться через LiveStream і може завантажити нотатки; а також для тих, хто зрештою дивитиметься це на DVD, щоб вони мали це зафіксованим для себе, якщо ці статті ще не є їм доступними. Те, з чим ми маємо справу, — це Дві таблиці Авакума, і на цьому етапі все, що ми робимо, — це намагаємося показати, що Еллен Уайт перебувала в згоді з істинами, представленими на цій Карті 1843 року.

Перші три виклади, які ми завершили вчора, показували, що Еллен Вайт ясно й недвозначно підтверджує чинність пророцтва про 2520 в «Ранніх творах», сторінка 236.

Говорячи про перше розчарування в березні 1844 року, вона каже, що після цього розчарування міллерити продовжували досліджувати Біблію й виявили, що ті самі докази, які привели їх до передбачення 1843 року для 2520, 2300 і 1335, були тоді визнані як такі, що доводять завершення цих пророчих періодів у 1844 році. І ми розглядали, що єдиними пророчими періодами, про які вона могла говорити, є ці два [маються на увазі 2520 і 2300 на Карті 1843 року], а не 1335. Період 1335 почався в періоді по Р. Х.; він закінчився в 1843 році. Отже, цим вона засвідчує своє схвалення розуміння пророцтва про 2520 і 2300 років.

А далі вона сказала, що в той період, коли вони почали доводити, що три пророцтва про час закінчилися в 1844 році, саме це спричинило переслідування, яке вигнало міллеритів із церкви. Отже, не є випадковістю те, що тут, при кінці світу, чоловіки й жінки зазнають переслідувань в Адвентистській Церкві за те, що подають інформацію, яка пояснює, чому 2520 закінчилися в 1844 році.

Скероване Рукою Господньою

Отже, тепер ми переходимо до іншої теми, ось до цієї тут [посилання на AD508 на Карті 1843 року]. Ви виявите, якщо ще не розглядали цих Карт, що сестра Вайт говорить про цю Карту 1843 року: «Я бачила, що Господь керував у цій Карті», а про цю Карту 1850 року вона каже, що Бог був у виданні цієї Карті. Отже, вона сказала нам, що Бог був причетний до створення обох цих Карт, і те, як вони побудовані, було людськи навмисним. Міллерити зробили це навмисно, але це було за Божим задумом.

Ось тут, від 677 р. до Р. Х. і до того, що вони вважали 1843 роком по Р. Х., міститься цей стовпець [мається на увазі другий стовпець праворуч від лівого на Карті 1843 року], який

визначає період 2520, що починається в 677 р. до Р. Х. і, як вони гадали, закінчується в 1843 р. по Р. Х.

І вони зберегли цю наочну ілюстрацію на схемі 1850 року, звідси [мається на увазі третя колонка зліва] — 677 р. до Р. Х. — і дотут, 1844 р. по Р. Х. Це колонка 2520, яка присутня на обох схемах.

І просто посеред цих колон в обох випадках стоїть хрест.

І безпосередньо під хрестом міститься посилання на Щоденне. А символом Щоденного, язичництва, кореня язичницької релігії, є самозвеличення; і саме тут ви можете побачити в цьому руку Господа, не обов'язково людську руку на обох цих схемах.

Щоб для вас і для мене, чи для будь-кого, було усунено наше самозвеличення, ми мусимо прийти до підніжжя хреста, відображеного на обох цих схемах. Цей урок проілюстровано.

І, звичайно, коли ми говоримо про стовпці 2520 з хрестом посередині, ми знаємо, що на сповнення Даниїла 9, коли Христос прийшов, щоб утвердити завіт із багатьма на один тиждень, той один тиждень дорівнює 2520 дням, і посеред того тижня Він був розп'ятий. Отже, посередині цих стовпців на кожній із цих схем ми бачимо хрест, і вони вказують на 2520 днів, упродовж яких Христос утверджував завіт із багатьма.

Отже, тепер ми розглянемо Щоденну та схвалення її Еллен Уайт.

23 вересня Господь показав мені, що Він удруге простяг Свою руку, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання зусилля мають бути подвоєні. Під час розсіяння Ізраїль був уражений і розтерзаний, але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, докладені для поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали мало або й нічого; але в час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля щодо поширення істини матимуть призначений їм наслідок. Усі повинні бути єдині й ревні в цій праці. Я бачила, що неправильно будь-кому звертатися до часу розсіяння як до зразка, який має керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог не зробив для нас тепер більше, ніж зробив тоді, Ізраїль ніколи не був би зібраний. Я бачила, що схема 1843 року була спрямована рукою Господньою і що її не слід змінювати; що числа були такими, якими Він хотів їх бачити; що Його рука була над ними й приховувала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята.

«Потім я побачила щодо —щоденного» (Даниїла 8:12), що слово —жертва» було додане людською мудрістю й не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були одностайні в правильному розумінні —щоденного»; але в замішанні після 1844 року були прийняті інші погляди, і за ними прийшли темрява та замішання. Час не був випробуванням від 1844 року, і він ніколи знову не буде випробуванням.»

«Господь показав мені, що вістка третього ангела повинна йти й бути проголошена розпорошеним дітям Господа, але її не слід прив'язувати до часу. Я бачила, що деякі

приходять до хибного збудження, яке виникає від проповідування часу; але вістка третього ангела сильніша, ніж може бути час. Я бачила, що ця вістка може стояти на власній основі й не потребує часу, щоб зміцнити її; і що вона піде в могутній силі, виконає свою справу й буде скорочена в праведності.»

«Потім мені було вказано на деяких, які перебувають у великій омані, вважаючи, що їхній обов'язок — іти до Старого Єрусалима, і думають, що мають там звершити певну працю перед приходом Господа. Такий погляд здатний відвернути розум і зацікавлення від теперішньої праці Господа під вісткою третього ангела; бо ті, хто вважає, що їм ще належить іти до Єрусалима, матимуть свої думки там, і їхні засоби будуть утримані від справи теперішньої істини, щоб доправити туди себе та інших. Я бачила, що така місія не принесе жодного справжнього добра, що знадобиться дуже багато часу, аби привести хоча б дуже небагатьох із юдеїв до віри навіть у перший прихід Христа, а тим більше — до віри в Його другий прихід. Я бачила, що сатана сильно обманув декого в цій справі, і що душам навколо них у цій землі вони могли б допомогти та привести їх до дотримання Божих заповідей, але вони залишали їх гинути. Я також бачила, що Старий Єрусалим ніколи не буде відбудований, і що сатана докладася всіх своїх зусиль, щоб тепер, у час збирання, спрямувати думки дітей Господніх на ці речі, аби втримати їх від того, щоб вони віддали весь свій інтерес теперішній праці Господа, і спричинити, щоб вони занедбали необхідне приготування до дня Господнього». Early Writings, 74–76.

Кілька речей, які ми збираємося показати: у нас є уривок із Early Writings, сторінка 74. Ми вже розглядали це раніше. Багато з того, що ми розглядатимемо в цій презентації, ми вже розглядали раніше; однак більшість із нас не розуміє, що цей уривок у Early Writings зазнав певної еволюції. У тому вигляді, в якому він існує в книзі Early Writings, люди використовуватимуть те, що міститься в Early Writings, щоб викривляти істину. Але якщо ви повернетеся до оригінальних джерельних документів, логіка їхнього викривлення істини усувається.

Отже, про це можна сказати багато. Я лише зазначу кілька моментів, оскільки тут ми маємо справу з Безперервною жертвою. Але в цьому уривку з «Ранніх творів» я хотів би, щоб ви звернули увагу на перші дві думки, 23 вересня.

Гаразд. 23 вересня, якщо ви з цим не знайомі, можете поставити тут 1850 рік; 23 вересня 1850 року. Це має вплив на правильне розуміння Щоденної.

Кінець першого абзацу є твердженням, з яким ми тут уже мали справу впродовж останніх кількох днів: «Я бачила, що карта 1843 року була спрямована рукою Господа, і що її не слід було змінювати; що числа були такими, якими Він бажав їх мати; що Його рука перебувала над ними і приховала помилку в деяких із чисел, так що ніхто не міг побачити її, доки Його рука не була усунена».

У другому абзаці сказано: «Потім я побачив у зв'язку з “щоденною” (Даниїла 8:12)» Тепер я хочу, щоб ви просто занесли до своєї пам'яті — ми, без сумніву, розглянемо це пізніше, якщо Господь дозволить, — що коли «щоденна» представлена на Kartі 1843 року,

ось тут, там сказано: «відібрання щоденної»; сказано: «Даніїла 12:11 і 12». На Kartі 1850 року, коли йдеться про «щоденну», там сказано: «язичницьке панування, або коли щоденна відібрана, Даніїла 11:31». Отже, на цих двох Картах наголос, який вони визначають на підставі Даніїла 11:31 і Даніїла 12:11, — це відібрання «щоденної». Гаразд?

І в Даніїла 11:31 і Даніїла 12:11 єврейське слово, перекладене як «забрати», — *sur*, і воно означає «забрати»; воно означає «усунути».

Але в Даніїла 8, у вірші 11, де сказано, що Щоденне взято, вжито інше єврейське слово. Це *rum*, і воно означає «підносити та звеличувати».

Отже, Вільям Міллер користувався конкордансом Крудена, а конкорданс Крудена не дає жодного уявлення ані про єврейську, ані про грецьку мову. Тому Господь провадив міллеритів; бо з-поміж трьох місць у Книзі Даніїла, де згадується щоденна, — Даніїла 8, Даніїла 11 і Даніїла 12, — у 11-му та 12-му розділах єврейське слово, перекладене як «забрати», означає «забрати». І саме це вони підкреслюють на цих схемах: коли язичництво було усунене, тоді починалися пророцтва 1290 і 1335.

Але в Даніїла 8, коли Щоденне усувається, мова йде не про вилучення; мова йде про те, що релігія язичництва підноситься й звеличується. Отже, міллерити мали рацію. Вони посилалися на два розділи в Даніїла, у яких ідеться про усунення Щоденного.

Але тут, у «Ранніх творах», і коли ми повертаємося до первісних документів-джерел, ви побачите в цьому розділі, що спочатку цього посилання на Даніїла 8:12 там немає. Я не знаю, чи Еллен Уайт сказала їм включити це туди в 1882 році, коли вони друкували «Ранні твори», чи це вставив один із редакторів. Мене це не бентежить, бо тут не йдеться про відібрання.

У другому абзаці сказано: «Тоді я побачила щодо —щоденного' (Даніїла 8:12), що слово —жертва' було додане людською мудрістю й не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав клик про годину суду».

Кілька років тому в Німеччині ми мали зустріч із деякими видатними пасторами Німеччини та викладачами семінарій з Німеччини, де я виступав, а вони кидали своє каміння в це послання.

І там був один пастор з Італії, і він висловив один із безглузких аргументів щодо цього вірша. І ось що він сказав, — а щодо Щоденної існує кілька безглузких аргументів, тож ви часто зустрінете цей безглуздий аргумент у вжитку, і ми занесемо його тут до протоколу. Там сказано: «Потім я побачила щодо —щоденної“ (Даніїла 8:12), що слово —жертва“ було додане людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду». Ось у чому полягає безглуздий аргумент: вони кажуть, що Еллен Уайт тут не підтримує Щоденну; вона підтримує розуміння піонерів, згідно з яким слово жертва було додане людською мудрістю і не належить до тексту. Гаразд? Отже, цей італійський пастор наводить саме цей аргумент.

І я сказав: «Тоді поясніть мені наступне речення, пасторе».

Наступне речення говорить: «Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині щодо правильного розуміння “щоденного”;» Йдеться не про правильний погляд на те, що слово жертва було додане людською мудрістю. Еллен Уайт говорить тут — і це важкий момент, це важкий момент для тих людей, які сьогодні в адвентизмі відмовляються слухати й відмовляються бачити. Через цей абзац, імовірно, більше богословів втратили своє спасіння, ніж через будь-який інший абзац у Дусі Пророцтва. Я не перебільшую; гадаю, це, ймовірно, відповідає дійсності.

На початку ХХ століття, коли до адвентизму почали впроваджувати хибний погляд на Щоденну, усі, хто боровся довкола цього питання з обох боків, знали, що ведуть боротьбу саме за цей абзац. Коли Стівен Гаскелл став на захист погляду піонерів, згідно з яким Щоденна означала язичництво, що він зробив? Він перевидав цю Карту 1843 року і змістив цей абзац унизу. Отже, саме цей абзац є осередком суперечки, і саме тут дуже, дуже багато мужів упали на свої мечі й загинули.

Отже, принаймні на найпростішому рівні того, що я хочу, аби ви тут побачили: є люди, як-от останнім часом Стів Волберг із White Horse Ministries, який виступає проти цієї вістки. І один із його аргументів такий: «Ну, Еллен Вайт ніколи не займала жодної позиції щодо Щоденної, тож і я не зобов'язаний мати жодної», — що саме по собі було цілком безглуздою позицією. Але навіть якщо припустити можливість, що Еллен Вайт справді не мала щодо цього визначеної позиції, то що вона говорить у цій цитаті? Вона говорить, що піонери мали правильне розуміння цього. Навіть якщо вона сама не знала, що це було, тут вона все ж говорить, що існує правильне розуміння, а це означає, що існує й неправильне розуміння, можливо, навіть кілька неправильних розумінь.

Є такі люди, як Ванс Феррелл. Ванс Феррелл; люди довіряють пророчим тлумаченням Ванса Феррелла, і я не знаю чому. Ванс Феррелл не єдиний, але він один із тих, хто каже, що «Щоденне» означає і язичництво, і служіння Христа у Святилищі. Гаразд? Він стверджує, що цей символ представляє сатану і Христа.

Якого роду розрізнення застосовується при такому способі міркування?

Гаразд, сестро Вайт, хоч би що тут означало «щоденне», вона каже, що існує правильний погляд. Отже, принаймні з цією засадою ми тут можемо погодитися, чи не так?

«Потім я побачила щодо «щоденного» (Даниїла 8:12), що слово «жертва» було додане людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині в правильному розумінні «щоденного»; але в замішанні після 1844 року були прийняті інші погляди»,

Ось що я сказав італійському пасторові. Я сказав: «Добре. Чи можете ви навести мені будь-які історичні джерела, де після 1844 року були прийняті інші погляди щодо слова “жертва”?»

І в цей момент він ніби відступив від цього.

Починаючи від 1844 року, були прийняті інші погляди щодо Щоденного, — і що вони породили? Темряву й замішання.

Підкресліть «темряву і замішання», бо коли сестра Вайт далі говорить про Щоденне, вона говорить про темряву і замішання, і цього ранку ми покажемо вам дещо з цього.

Прийміть хибне розуміння Щоденної — і воно породжує темряву та замішання.

«Час не був випробуванням від 1844 року, і він ніколи більше не буде випробуванням».

Отже, у зв'язку з Щоденним, яке ви тут бачите, ось цей аргумент. Ось аргумент сьогодні; ось аргумент, який був уведений сином Еллен Уайт. Його вводили й інші, але саме він заніс його до історичного літопису адвентизму. Він полягає в тому, що, коли ви читаєте цей уривок, вам необхідно розуміти контекст установлення часу.

—«Інші погляди були прийняті»,—щодо щоденної жертви,—«і за ними настали темрява та замішання. Час не був випробуванням від 1844 року і ніколи більше не буде випробуванням».

«Господь показав мені, що звістка третього ангела повинна йти й бути проголошена розсіяним дітям Господнім, але вона не повинна бути прив'язана до часу».

Чи бачите ви, чому Віллі Вайт каже, що нам потрібно бачити контекст призначення часу?

У ньому йдеться про замішання, яке спричинили хибні погляди щодо Щоденного; час не був випробуванням; а далі є абзац про встановлення часу.

Отже, ось що вам потрібно зрозуміти: цей абзац про призначення часу не був в оригінальному вихідному документі; а твердження про те, що питання часу не було випробуванням, — це речення було змінено. Воно спотворює первісну думку Еллен Уайт. Вона жодним чином не пов'язувала будь-що щодо призначення часу з «Щоденним». Саме це ми й хочемо розглянути сьогодні вранці.

Отже, як я сказав, ми не будемо читати всі ці сторінки. Я лише подбаю про те, щоб вони були у вашому розпорядженні, аби ви могли перевірити те, що я кажу; бо, як людська істота, я маю можливість вводити вас в оману.

Артур Вайт — «Контекст призначення часу»

Прихильники старого погляду стверджували, що формулювання цього вислову [Early Writings, 74–75.] засвідчувало небесне схвалення того розуміння щоденної жертви, якого дотримувався Міллер і яке згодом повторив Урія Сміт.

Артур Вайт, син Віллі Вайта, у своєму шеститомному виданні про історію Еллен Вайт, говорячи про позицію свого батька, який відкидав правильний погляд на Щоденну, каже в

EGW, том 6, на сторінці 252,

«Прихильники старого погляду» — що «щоденне» означало язичництво — «твердили, що формулювання цього вислову [Ранні твори, 74–75.] засвідчувало схвалення Неба щодо погляду на щоденне, якого дотримувався Міллер і який згодом повторив Урія Сміт».

Якби Артур Вайт мав бути справжнім, точним істориком, чи знаєте ви, що він мав би там сказати? Він просто вставив би туди одне слово; але, Артуре Вайте, тут ви схибили. Він сказав би: «Прихильники старого погляду стверджували [слухно], що формулювання цього висловлювання, — стверджували, що формулювання цього висловлювання [Early Writings, 74-75.], — поклало небесне схвалення на погляд щодо щоденної жертви, якого дотримувався Міллер і який згодом повторив Урія Сміт».

Але він подає це там неправильно. Він лише викладає те, чого вони дотримуються, наче існує можливість, що вони обстоювали хибну позицію. Але це не так; їхня позиція була правильною.

—«Прихильники нового погляду» — його батько Віллі, A. G. Daniells, W. W. Prescott, і я не буду зараз до цього переходити — «прихильники нового погляду вважали, що це твердження слід розуміти в його контексті — контексті призначення часу».

Щойно ми виклали вам їхній аргумент у «Ранніх творах», сторінка 74.

—«Прихильники нового погляду вважали, що це твердження слід розуміти в його контексті — контексті встановлення часу. Неодноразові заяви Еллен Уайт: “I have no light on the point” (Letter 226, 1908) і “I am unable to define clearly the points that are questioned” (Letter 250, 1908), а також її нездатність зробити певне твердження, коли це питання наполегливо ставили перед нею, здавалося, підтверджували їхній висновок. Вони були також упевнені, що вістки, дані через Еллен Уайт, не суперечитимуть чітко встановленим подіям історії».
Arthur White, EGW, volume 6, 252.

Оригінальна версія — Review and Herald, 1 листопада 1850 р.

А коли було надруковано «Ранні твори», сторінка 74? 1882 року; книгу «Ранні твори» було надруковано 1882 року.

Але місце, де вміщено уривок із *Early Writings*, який ми розглядаємо, первісно знаходиться в *Review and Herald* від 1 листопада 1850 року, і це є у ваших нотатках. І це кілька абзаців, і, як я вже сказав, ми не будемо читати їх усі.

Ми бачимо чотири абзаци на сторінці 2, а потім чотири абзаци на сторінці 3:

«Дорогі брати й сестри, я бажаю дати вам короткий нарис того, що Господь нещодавно показав мені у видінні. Мені була показана краса Ісуса і любов, яку ангели мають один до одного. Ангел сказав: — Хіба ви не бачите їхньої любові? — наслідуйте її. — Саме так і Божий народ повинен любити один одного. Нехай краще осуд упаде на тебе самого, ніж на брата. Я бачила, що вістка: — продайте маєтки ваші та давайте

милостиню, — деякими не була подана в її ясному світлі; що справжня мета слів нашого Спасителя не була ясно представлена. Я бачила, що мета продажу полягає не в тому, щоб давати тим, хто здатний працювати й утримувати себе; але в тому, щоб поширювати істину. Є гріхом підтримувати й потурати в лінощах тим, хто здатний працювати. Дехто ревно відвідував усі зібрання не для того, щоб прославити Бога, а заради — хлібів і риб. Таким було б набагато краще залишатися вдома, працюючи своїми руками, — роблячи корисне, — щоб забезпечувати потреби своїх сімей і мати щось, що можна дати на підтримку дорогоцінної справи теперішньої істини.»

Деякі, як я побачила, помилялися, молячись за зцілення хворих перед невіруючими. Якщо хтось серед нас хворий і кличе пресвітерів церкви, щоб вони помолилися над ним, згідно з Якова 5:14, 15, ми повинні наслідувати приклад Ісуса. Він вивів невіруючих із кімнати, а потім зцілив хворого; так і ми, коли молимося за хворих серед нас, повинні прагнути відокремитися від невір'я тих, хто не має віри.

«Тоді мою увагу знову було звернено до того часу, коли Ісус відвів Своїх учнів на самоту, до горниці, і спершу вмив їм ноги, а потім дав їм їсти від переломленого хліба, що зображав Його зламане тіло, і пити сік виноградної лози, що зображав Його пролиту кров. Я побачила, що всі повинні чинити це свідомо й наслідуючи приклад Ісуса в усьому цьому, і, звершуючи ці постанови, мають, наскільки можливо, бути відокремленими від невіруючих.»

Тоді мені було показано, що сім останніх кар будуть виліті після того, як Ісус залишить Святилище. Ангел сказав: «Саме гнів Бога і Агнця спричиняє знищення або смерть нечестивих. Від голосу Божого святі стануть могутніми й грізними, немов військо з прапорами; але вони тоді не звершуватимуть написаного суду. Виконання суду відбудеться наприкінці тисячі років».

Після того як святі будуть змінені в безсмертя, і разом будуть підхоплені, і одержать свої арфи, вінці тощо, і ввійдуть до Святого Міста, Ісус і святі сядуть судити. Книги будуть розкриті: книга життя і книга смерті; книга життя містить добрі діла святих, а книга смерті містить лихі діла нечестивих. Ці книги були порівнювані з книгою Статуту, Біблією, і згідно з нею їх було суджено. Святі в одностайності з Ісусом звершують свій суд над мертвими нечестивими. Ось! — сказав ангел, — святі сидять на суді, в одностайності з Ісусом, і відмірюють кожному з нечестивих згідно з ділами, вчиненими в тілі, і навпроти їхніх імен записується те, що вони повинні одержати під час виконання суду. Це, як я бачила, була праця святих з Ісусом у Святому Місті перед тим, як воно зійде на землю, протягом 1000 років. Потім, наприкінці 1000 років, Ісус, і ангели, і всі святі з Ним залишають Святе Місто, і коли Він із ними сходить на землю, мертві нечестиві воскреснуть, і тоді самі ті люди, що —прокололи Його,— воскреснувши, побачать Його здалека в усій Його славі, а з Ним ангелів і святих, і будуть ридати через Нього. Вони побачать сліди цвяхів на Його руках і на Його ногах, і те місце, куди вони встромили списа в Його бік. Сліди від цвяхів і списа тоді будуть Його славою. Саме наприкінці 1000 років Ісус стає на Оливній горі, і гора розступається надвоє, і стає великою рівниною, а ті, що в той час утікають, — це нечестиві, які щойно

воскресли. Тоді Святе Місто сходить і оселяється на рівнині.

Тоді сатана сповнює воскреслих нечестивих своїм духом. Він лестить їм, що військо в Місті нечисленне, а його військо велике, і що вони можуть перемогти святих та взяти Місто. Поки сатана збирав своє військо, святі були в Місті, споглядаючи красу і славу Раю Божого. Ісус був на чолі їхньому, провадячи їх. Раптом любий Спаситель зник із-поміж нас; але незабаром ми почули Його любий голос, що промовляв: «Прийдіть, благословенні Отця Мого, успадкуйте Царство, приготоване вам від закладин світу». Ми зібралися довкола Ісуса, і щойно Він зачинив брами Міста, над нечестивими було виголошено прокляття. Брами зачинилися. Тоді святі розпростерли свої крила й піднялися на верх міського муру. Ісус також був із ними; Його вінець сяяв блиском і славою. То був вінець у вінці, числом сім. Вінці святих були з найчистішого золота, оздоблені зорями. Їхні обличчя сяяли славою, бо вони були в точному образі Ісуса; і коли вони піднялися й усі разом рушили до вершини Міста, я була захоплена цим видовищем.

Тоді нечестиві побачили, що вони втратили; і вогонь зійшов від Бога на них і пожер їх. Це було звершенням суду. Тоді нечестиві одержали за тим, як святі в єдності з Ісусом відміряли їм протягом 1000 років. Той самий вогонь від Бога, що пожер нечестивих, очистив усю землю. Розбиті, обірвані гори розтопилися від палючої спеки, також і атмосфера, і вся солома була спожита. Тоді наша спадщина відкрилася перед нами, славна й прекрасна, і ми успадкували всю землю, оновлену. Усі ми вигукнули гучним голосом: Слава, Алілуя.

«Я також бачила, що пастирі повинні радитися з тими, до кого вони мають підставу мати довіру, з тими, хто був у всіх вістках і є твердий в усій теперішній істині, перш ніж вони обстоюватимуть будь-який новий важливий пункт, який, на їхню думку, підтримує Біблія. Тоді пастирі будуть досконало одностайні, і церква відчує єдність пастирів. Я бачила, що такий шлях запобіг би нещасливим поділам, і тоді не було б небезпеки, що дорогоцінна отара буде розділена, а вівці розпорошені, без пастиря».—

А далі воно завершується ще п'ятьма абзацами, які я помістив для вас у рамку, бо саме ці п'ять абзаців зі статті зрештою увійдуть до Early Writings. Саме тому ці останні п'ять абзаців обведено рамкою.

23 вересня Господь показав мені, що Він простягнув Свою руку вдруге, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання зусилля мають бути подвоєні. За часу розсіяння Ізраїль був уражений і розтерзаний; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, яких докладали для поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали мало або й нічого; але в час збирання, коли Бог простягнув Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть призначений для них успіх. Усі повинні бути єдині й ревні в цій праці. Я бачила, що для будь-кого соромно посилатися на час розсіяння як на зразок, який мав би керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог не робив для нас тепер більше, ніж Він робив тоді, Ізраїль ніколи не був би зібраний. Так само необхідно, щоб істина була опублікована в друкованому виданні, як і проповідувана.

Господь показав мені, що схема 1843 року була спрямована Його рукою і що жодна її частина не повинна бути змінена; що числа були такими, як Він хотів. Що Його рука була над нею і приховувала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, аж доки Його рука не була віднята.

Потім я побачила щодо «Щоденного», що слово «жертва» було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині в правильному розумінні «Щоденного»; але від 1844 року, серед замішання, були прийняті інші погляди, і за цим настали темрява й замішання.

«Господь показав мені, що час не був випробуванням від 1844 року, і що час уже ніколи знову не буде випробуванням.»

«Потім мені було вказано на деяких, які перебувають у великій омані, ніби святі ще мають іти до Старого Єрусалима і т. ін. перед тим, як прийде Господь. Такий погляд має на меті відвернути розум і зацікавлення від теперішньої Божої праці під вісткою третього ангела; бо якщо нам належить іти до Єрусалима, то наші думки природно будуть там, і наші засоби будуть утримані від іншого вжитку, щоб доправити святих до Єрусалима. Я бачила, що причина, чому вони були залишені впасти в цю велику оману, полягає в тому, що вони не визнали й не залишили своїх помилок, у яких перебували впродовж ряду минулих років». *Review and Herald*, November 1, 1850.

Чи бачите ви їх? Чи знаєте ви, про що я говорю?

Гаразд. Якщо ми звернемося до цих останніх п'яти абзаців, ви побачите дещо відмінне в оригіналі від того, що ви знайдете в «Ранніх творах», сторінка 74.

ІЗ ЗАЛУ: Отже, ви хочете сказати, що ось ці, у коробці, — оригінали?

Оце в рамці — останні п'ять абзаців цієї оригінальної статті, і ця рамка обведена навколо них. Саме ці п'ять абзаців зрештою ввійшли до *Early Writings*, сторінка 74.

Але коли це було надруковано, коли це було написано? Листопад 1850 року.

Отже, я виділив жирним шрифтом те, що буде змінено в цих п'яти абзацах. У зв'язку з цим відбудеться певна метаморфоза; оскільки в найближчому майбутньому, у 1851 році, буде надруковано книгу *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, і ці абзаци буде взято та вміщено до *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*. І від цього місця [стаття в *Review and Herald*, листопад 1850 року] до *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* існують деякі незначні редакторські зміни, яких зазнали ці п'ять абзаців. А потім від *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* у 1851 році до *Early Writings* у 1882 році є ще деякі редакторські зміни, і саме ці редакторські зміни роблять *Early Writings*, сторінка 74, заплутаною.

Отже, у цих п'яти абзацах, якими завершується оригінальний рукопис, у першому абзаци, «23 вересня Господь показав мені...», це буде змінено.

У наступних абзацах: «Потім я побачила...»; «Потім я побачила...»; «Господь показав мені...»; і «Потім мені було вказано на...» — ці вислови зазначають деяких незначних змін.

Показано десять основних істин у тринадцяти абзацах

Але я хочу, щоб ви побачили: у цих тринадцяти абзацах з оригінальної статті вона показала десять головних речей.

І тепер я згадую, чому маю ці речі виділеними жирним шрифтом. Не тому, що вони будуть змінені. Я наголошую для вас на тому, якщо ви зможете побачити, що в цих тринадцяти абзацах їй було показано це . . . , їй було показано це . . . , їй було показано це . . . , їй було показано це І коли їй було показано щось одне, після того як вона розповідає нам про це, тоді їй показують щось, що не обов'язково пов'язане з тим, що їй щойно було показано: «Мені було показано це . . . ; мені було показано це . . . ; мені було показано це»

Ви можете перевірити мене й самі це прочитати, але в цих тринадцяти абзацах їй було показано десять основних істин.

Ось що їй було показано. Їй було показано про Божу любов, про приношення, про молитву за хворих, про служіння причастя, про Сім Останніх Кар, пов'язаних із Тисячоліттям, про нове світло, про збирання після 1844 року, про видавничу справу, про Таблицю 1843 року, про «Щоденне», про «час» як випробування, а також про паломництва до Єрусалима. І якщо ви уважно це прочитаєте, то це не є потоком думки. Тут радше: «Мені було показано це», — і вона записує те, що їй було показано; і їй було показано дещо таке, що не обов'язково пов'язане між собою. Це потрібно побачити; бо коли вони починають зводити ці абзаци докупи, то починають створювати враження, ніби вона говорить те, чого насправді не говорила.

Review and Herald, 1 листопада 1850 року

Гаразд. Зверніть увагу на перший абзац із п'яти абзаців, які ми розглядаємо, датованих листопадом 1850 року.

«23 вересня Господь показав мені, що Він простягнув Свою руку вдруге, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання зусилля мають бути подвоєні. У час розпорошення Ізраїль був уражений і розтерзаний; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розпорошення зусилля, яких докладали для поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали дуже малого або й нічого; але в час збирання, коли Бог простягнув Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть призначений їм успіх. Усі повинні бути однодушними й ревними в цій праці. Я бачила, що для будь-кого є соромом посилатися на час розпорошення як на вірець, який має керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог не робив для нас тепер більше, ніж Він робив тоді, Ізраїль ніколи не був би зібраний. Так само необхідно, щоб істина була опублікована в часописі, як і проповідувана».—

Останнє речення з того абзацу говорить: «Так само необхідно, щоб істина була опублікована в часописі, як і проповідувана». Добре. Цю думку буде обличено.

Другий абзац із п'яти, які ми розглядаємо, там, де сказано: «Господь показав мені», — як бачите, я його підкреслив.

—«Господь показав мені, що схема 1843 року була спрямована Його рукою і що жодна її частина не повинна бути змінена; що числа були такими, як Він бажав. Що Його рука була над деякими числами й приховувала помилку в них, так що ніхто не міг її побачити, аж доки Його рука не була усунена».—

Причина, чому я підкреслив дещо в цих чотирьох абзацах угорі сторінки, полягає в тому, що під час перевидання в книзі «Нарис християнського досвіду і поглядів Еллен Г. Вайт» 1851 року до них буде внесено редакторські зміни.

Добре. «Господь показав мені» буде змінено; «Його рукою» буде змінено; «що жодної його частини не слід змінювати» буде змінено.

Тоді в наступному абзаці, надрукованому жирним шрифтом [четвертому абзаці] на сторінці, сказано,

—«Господь показав мені, що час не був випробуванням від 1844 року і що час уже ніколи знову не буде випробуванням».—

«Господь показав мені», — це буде змінено. У наступному році в *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* вони візьмуть цей абзац, що складається з одного речення, і поєднають його з попереднім абзацом. Вони перетворять це на один абзац.

Але також, якщо якесь слово чи слова виділено жирним шрифтом, це означатиме, що відбудуться й інші зміни в оформленні; і я наведу вам приклад того, що маю на увазі.

І в третьому абзаці сказано,

—«Тоді я побачила щодо —Щоденного', що слово —жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто проголошував звістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння —Щоденного'; але від 1844 року, у замішанні, були прийняті інші погляди, і настали темрява та замішання».

Тоді в наступному абзаці, надрукованому жирним шрифтом [четвертий абзац] на сторінці, сказано,

«Господь показав мені, що з 1844 року час більше не був випробуванням і що час уже ніколи знову не буде випробуванням».—

«Господь показав мені», — це буде змінено.

Що вони збираються зробити наступного року в «*A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*», так це взяти той абзац, що складається з одного речення, і поєднати його з попереднім абзацом. Вони перетворять це на один абзац.

І вони збираються змінити «Господь показав мені» на «Мені також було показано». Гаразд? Вони збираються об'єднати ті два абзаци в один абзац і змінити це на: «Мені також було показано» — у 1851 році.

— «Тоді мені було вказано на деяких, які перебувають у великій омані, ніби святі ще мають іти до Старого Єрусалима й таке інше, перед тим як прийде Господь. Такий погляд здатний відвернути розум і зацікавлення від теперішньої Божої праці під звісткою третього ангела; бо якщо нам належить іти до Єрусалима, то наші думки природно будуть там, а наші засоби будуть утримані від іншого вжитку, щоб доправити святих до Єрусалима. Я бачила, що причиною, чому їх було залишено, щоб вони впали в цю велику омани, є те, що вони не визнали й не покинули своїх помилок, у яких перебували протягом кількох минулих років». Review and Herald, November 1, 1850.

Але, коли ви доходите до Early Writings, чи знаєте ви, що вони роблять? Вони викидають слова «Мені було також показано», тоді як у Early Writings цей один абзац говорить: «Коли до 1844 року існувала єдність, майже всі були єдині у правильному розумінні “Щоденного”, але від 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і настали темрява та замішання». Вони викинули слова «Мені було також показано», а наступне речення таке: «час не був випробуванням від 1844 року». Раптом ви вже не знаєте, що ця думка про те, що час не був випробуванням, є однією з тих речей, які їй були спеціально показані. Ви вірите, що це було частиною даного їй світла про Щоденне, де хибний погляд спричиняє замішання.

Це не оригінал. У вас є оригінал. Перевірте його.

Наступний крок (крок другий) — 1851 «Короткий нарис християнського досвіду та поглядів Еллен Г. Вайт»

Далі, під цим, ви маєте «Нарис християнського досвіду і поглядів Еллен Г. Вайт», надрукований 1851 року; і ви маєте розбивку змін, що відбулися, і є одна дуже, дуже значуща зміна.

«23 вересня Господь показав [раніше — “showed”] мені, що Він простяг Свою руку вдруге, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання зусилля мають бути подвоєні. Під час розсіяння Ізраїль був уражений і розтерзаний; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, що докладалися для поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали мало або й нічого; але під час збирання, коли Бог поклав Свою руку на те, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть призначений їм наслідок. Усі мають бути єдині й ревні в цій праці. Я бачила, що було неправильно, коли хтось звертався до часу розсіяння по приклади, які мають керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог не робив для нас тепер більше, ніж Він робив тоді, Ізраїль ніколи не був би зібраний. [Removed: It is as necessary that the truth should be published in a paper, as preached.] [Paragraphs Combined] Я бачила [раніше — “the Lord showed me”], що карта 1843 року була спрямована рукою Господа, [раніше — “by His hand”] і що її не слід змінювати; [раніше — “no part of it should be altered”] що числа були саме такими, якими Він

хотів їх мати. Що Його рука була над нею і приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята.»

«Потім я побачила щодо —Щоденного', що слово —жертва' було додане людською мудрістю й не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння —Щоденного'; але від 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і за ними настали темрява та замішання. [Абзаци об'єднано] Я також бачила [Раніше — «Господь показав мені»], що час не був випробуванням від 1844 року і що час уже ніколи знову не буде випробуванням.]» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Час, не пов'язаний із вісткою третього ангела

Еллен Уайт мала інше видіння, відмінне від того видіння, яке зрештою увійшло до «Ранніх творів». Вона мала кілька видінь; але в одному видінні їй було щось сказано; їй було продиктовано один абзац, і вона записала його.

«Господь показав мені, що звістка третього ангела має йти й бути проголошена розсіяним дітям Господнім, і що її не слід пов'язувати з часом; бо час уже ніколи знову не буде випробуванням. Я бачила, що деякі впадали в оманливе збудження, яке виникало через проповідування про час; що звістка третього ангела була сильнішою, ніж може бути час. Я бачила, що ця звістка може стояти на власній основі й не потребує часу, щоб укріпити її, і що вона піде в могутній силі, і звершить свою справу, і буде скорочена в праведності». A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Про що вона там говорить? Що ми більше ніколи не повинні знову пов'язувати Звістку Третього Ангела з часом, чи не так?

Амінь? Ви зі мною?

Де ви знаходите це? Де воно розташоване?

ІЗ ЗІБРАННЯ: (Немає відповіді.)

ІЗ АУДИТОРІЇ: Нарис християнського досвіду та поглядів.

Нарис християнського досвіду та поглядів Еллен Г. Вайт, сторінка 48, сторінка 48.

Добре. Де ми знаходимо уривок, який обговорюємо, що походить із Review and Herald за листопад 1850 року; де він розміщений у A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Отже, якщо ви повернетесь назад у своїх нотатках, він розміщений у A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, на сторінках 61 і 62.

Ви маєте видіння в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, яке записане на сторінці 48; далі ви маєте видіння, що зрештою увійде до Early Writings, на сторінках 61 і 62. Їх відділяє 13 або 14 сторінок, чи не так?

І що вони робитимуть, коли дійдеться до «Ранніх творів»? Вони візьмуть цей абзац зі сторінки 48 і вставлять його відразу після її твердження, що час уже не є випробуванням. Вони поєднують два видіння.

Чи ви розумієте, що я маю на увазі?

ЧОЛОВІК ІЗ ЗАЛУ: Так.

Чи ви розумієте, що я маю на увазі?

ОКРЕМА ОСОБА, ДО ЯКОЇ ЗВЕРНЕНОСЯ СЕРЕД АУДИТОРІЇ: (Ствердження.)

Гаразд, бо саме щодо вас я бачу менше підтвердження.

Останній крок (крок третій) — ранні писання 1882 року

Гаразд. Тепер я знову повертаюся до сторінки 6 ваших нотаток; і тепер у вас знову «Ранні твори».

«23 вересня, . . . Я бачила, що схема 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід було змінювати; що числа були такими, якими Він бажав їх бачити; що Його рука була над ними й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, аж доки Його рука не була віднята.

Потім я побачила щодо «щоденного» (Даніїла 8:12), що слово «жертва» було внесене людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто звіщав вістку про годину суду. Коли панувала єдність, до 1844 року, майже всі були однотайні щодо правильного розуміння «щоденного»; але в замішанні після 1844 року були прийняті інші погляди, і за ними настали темрява та замішання. Час не був випробуванням від 1844 року, і він ніколи знову не буде випробуванням.

«Господь показав мені, що вістка третього ангела повинна йти й бути звіщена розпорошеним дітям Господнім, але її не слід прив'язувати до часу. Я бачила, що деякі приходили до хибного збудження, яке виникало від проповідування часу; але вістка третього ангела сильніша, ніж може бути час. Я бачила, що ця вістка може стояти на власній основі й не потребує часу, щоб зміцнити її; і що вона піде в могутній силі, і звершить свою справу, і буде скорочена в праведності.»

«Тоді мені було вказано на деяких, які перебувають у великій омані, вважаючи, що їхній обов'язок — іти до Старого Єрусалима . . .» *Early Writings*, 74–76.

І причина, чому це виділено напівжирним, полягає в тому, що це саме той абзац, де сказано: «. . . Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були об'єднані в правильному розумінні „щоденної“; але в замішанні після 1844 року були прийняті інші погляди, і за ними настали темрява та замішання. Час не був випробуванням від 1844 року, і він більше ніколи не буде випробуванням». Вам потрібно пам'ятати, що спочатку в її першому записі цього видіння вона сказала: «Мені було показано, що час не був випробуванням від 1844 року», — і це був інший абзац. Вона подбала про те, щоб існувало розрізнення між тим, що їй було показано

щодо Щоденної, і тим, що було показано їй щодо того, що час є випробуванням; і що наступний абзац, у якому йдеться про те, що не слід пов'язувати жодного часу з Вісткою Третього Ангела, не був у первісному видінні. Це було на сторінці 48 книги Life Sketches, а не на сторінках 61 і 62.

Але, коли ви доходите до «Ранніх творів» у 1882 році, вони зводять їх до купи; і, отже, коли ви доходите до 1930-х років і відходите в глибоку темряву в адвентизмі, а Віллі Вайт говорить, що, вивчаючи Щоденну, ви повинні вивчати її в контексті часу,— «Даруйте, Віллі, вашим обов'язком було дати точний історичний запис Духа пророцтва. Ви мали бути тим, хто захистив Дух пророцтва. І у вашому поданні “Ранніх творів”, сторінка 75, ви знехтували первинними джерелами, а ті первинні джерела свідчать, що, коли ви висунули твердження, нібито Щоденну потрібно розглядати в контексті часу в “Ранніх творах”, 74, це є цілковитою неправдою».— Це неправда! Це неможливо підтвердити записом у Дусі пророцтва. Це неможливо підтвердити історією того періоду часу.

Гаразд. Пункт 1: Сестра Вайт говорить, що існує правильне розуміння Щоденного, у Early Writings, 74. Головний аргумент, який нав'язується пізніше в історії, полягає в тому, що, вивчаючи цей уривок у Early Writings, 74, його потрібно розглядати в контексті призначення часу. Цей аргумент є хибним; він не є чинним!

Отже, тепер ми залишаємося лише з тією позицією, що існує правильний погляд на Щоденне. Гаразд? Але ми розглянемо ще одну думку з цього абзацу.

Там сказано: «23 вересня Господь показав мені...». 23 вересня — коли? 1850 року: «23 вересня 1850 року Господь показав мені».

Що Він показав їй?

Одне ж із того, що Він їй показав, полягало в тому, що від 1844 року були прийняті інші погляди щодо «щоденного».

«23 вересня 1850 року Господь показав мені Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині в правильному розумінні “Щоденної”; але від 1844 року, серед замішання, були прийняті інші погляди, і за цим настали темрява та замішання. The Review and Herald, листопад 1850».

Березень 1850 р. «Щоденне» — це земне святилище

Отже, внизу на 6-й сторінці ви маєте абзац, узятий із Review and Herald за березень 1850 року; це стаття Девіда Арнольда.

«Він [Даніїл] також бачить ту саму гнітючу владу, що — постає проти Князя князів; таким чином покладаючи край законності всіх щоденних жертв, установлених при Синаї, щоб щоденно звершуватися аж доки не прийде Насіння. Тут Христос, сутність, або велика прообразна жертва, був убитий римськими воїнами. Отже, Римом — щоденну жертву було припинено, а місце Його святині було повалене Титом, римським полководцем, коли він зруйнував місто Єрусалим і храм Божий, який містив

—святиню.' Тут розпочалося сповнення пророчого проголошення Христа: І впадуть від вістря меча, і будуть відведені в полон до всіх народів, і Єрусалим буде потоптуваний язичниками, АЖ ПОКИ НЕ СПОВНЯТЬСЯ ЧАСИ ЯЗИЧНИКІВ.' Луки 21:24». David Arnold, Review and Herald, March 1850, Volume 1, Number 8.

У цій статті Девід Арнольд навчає, що Щоденне в Книзі Даниїла означає юдейське святилище в Єрусалимі, яке було усунене язичницьким Римом у 70 році по Р. Х.

Вересень 1850 «Щоденне» є служінням Христа у святині

Тоді, у вересні 1850 року, того самого року — і, до речі, хто є редактором Review and Herald у 1850 році? Його звали Джеймс Вайт.

Отже, у вересні 1850 року Джеймс Вайт друкує статтю Крозьє, у якій навчається, що «Щоденне» означає служіння Христа у Святині.

Тепер Джеймс Вайт не навчає цього прямо, але люди роблять з цього висновок і кажуть, що саме цього він навчає. І чому я це кажу? Я кажу це з тієї причини: у вересні 1850 року сестра Вайт говорить, що від 1844 року інші погляди щодо «Щоденного» були прийняті в темряві, і за цим настало замішання.

Ці два погляди [Арнольда і Крозьє] не є поглядом піонерів, згідно з яким «Щоденне» є язичництвом.

А на сторінці 7 у вас наведено два абзаци зі статті Крозьє, де він робить висновок, що Щоденне є служінням Христа у Святині.

«...і місце Його Святині було повалене»; Даниїла 8:11. Це повалення сталося за днів і через засоби римської влади; отже, Святиня цього тексту не була ні Землею, ні Палестиною, бо першу було повалено під час гріхопадіння більш ніж за 4 000 років, а другу — під час полону більш ніж за 700 років до події, про яку йдеться в цьому уривку, і жодна з них не була повалена через посередництво римської влади.

«Повалена Святиня» — це святиня Того, проти Кого Рим звеличився, а Той був Князем воїнства, Ісусом Христом; і Павло навчає, що Його Святиня є на небі. Далі, Даниїла 11:30–31: «Бо кораблі Кіттіму прийдуть проти нього; тому він засмутиться, і повернеться, і матиме обурення (жест, щоб карати) проти святого завіту (християнства), і чинитиме; він навіть знову повернеться і матиме порозуміння з тими (священиками та єпископами), що покидають святий завіт. І рамена (цивільні й релігійні) стануть на його боці, і вони (Рим і ті, що покидають святий завіт) осквернять Святиню сили». Що ж було тим, що Рим і апостати християнства спільно осквернили? Цей союз був утворений проти «святого завіту», і саме Святиню того завіту вони осквернили; що вони могли зробити так само, як і осквернити Ім'я Боже; Єремії 34:16; Єзекиїля 20; Малахії 1:7. Це було те саме, що зневажити або знехулити Його Ім'я. У цьому значенні цей «політико-релігійний» звір осквернив Святиню (Об'явлення 13:6) і скинув її з її місця на небі (Псалом 102:19; Єремії 17:12; Євреїв 8:1–2), коли вони назвали Рим святим містом (Об'явлення 21:2) і поставили там папу з титулами: «Господь Бог Папа», «Святий

Отець», «Глава Церкви» тощо; і там, у підробленому «храмі Божому», він заявляє, що чинить те, що Ісус насправді чинить у Своїй Святині; 2 Солунян 2:1–8. Святиня була потоптана (Даніїла 8:13), так само, як і Син Божий. (Євреїв 10:29.)» O. R. L. Crosier, «The Sanctuary», Review and Herald, September, 1850.

Логіка Джеймса Вайта

Чому Джеймс Вайт надрукував би цю статтю, якби знав краще? Причина цього — «Логіка Джеймса Вайта» у ваших нотатках.

Першою річчю, надрукованою після Розчарування, була праця під назвою «A Word to the Little Flock», а трьома людьми, які були авторами в цій публікації, були Джеймс і Еллен Вайт та Джозеф Бейтс. Першим, що було надруковано після 22 жовтня 1844 року цими людьми, які далі йшли цією стежкою, була ця стаття; і в цій статті сестра Вайт схвалює погляд Крозьєра — не його погляд на «Щоденне», а його погляд на те, що Христос перейшов зі Святого до Святого Святих.

Зауважте, це сестра Вайт. Ось чому Джеймс Вайт був готовий надрукувати статтю Крозьє; тут сказано:

Я вірю, що Святилище, яке має бути очищене наприкінці 2300 днів, є Храмом Нового Єрусалима, служителем якого є Христос». — це Еллен Вайт — «Господь показав мені у видінні більш ніж рік тому, що брат Крозьєр мав правдиве світло щодо очищення Святилища і т. ін.; і що Його воля була в тому, щоб брат К. виклав письмово той погляд, який він представив нам у Day-Star, Extra, 7 лютого 1846 року. Я відчуваю себе цілком уповноваженою Господом рекомендувати той Extra кожному святому.

«Молюся, щоб ці рядки виявилися благословенням для тебе і для всіх любих дітей, які, можливо, читатимуть їх». A Word to the Little Flock, May 12, 1847.

Отже, люди навіть донині, деякі з сучасних істориків в адвентизмі, кажуть: «Подивіться-но. Еллен Уайт дає своє цілковите схвалення статті Крозьєра; і тому те, що Крозьєр сказав про “Щоденне”, а саме що воно є служінням Христа у Святині, мусить бути правдою». І коли вони так кажуть, вони спотворюють історію; бо стаття Крозьєра містила вісім розділів, і від самого початку адвентисти розуміли, що чотири з тих розділів були цілковитою темрявою, і їх ніколи, ніколи, ніколи не передруковували в адвентизмі.

Як приклад, одне з його тверджень у тій статті полягало в тому, що, коли Ісус повернеться, настане тисяча років миру. Адвентисти в це не вірять і ніколи не вірили. Таке розуміння є тим розумінням, яке Вільям Міллер відкинув, і яке фактично ставить Вільяма Міллера на правильний шлях до розуміння істини. Це вчення є одним із тих вчень, що перебувають у прямій протилежності до міллеритського розуміння.

Отже, коли Крозьєр виступає з цією статтею з восьми частин, вони відразу знають, що чотири з цих частин не підлягають передруку.

Але Джеймс Вайт друкує ту частину, де Крозьєр справді робить висновок, що «Щоденне» є служінням Христа в Святині; проте він збирається передрукувати лише ті чотири частини. Інші чотири він передрукувати не буде. Але для того, щоб Джеймс Вайт міг передрукувати чотири частини Крозьєра, йому доводиться друкувати це у двох випусках. Йому довелося надрукувати це двічі у вересні 1850 року.

У його Review and Herald за вересень 1850 року не вистачило місця, тож у вересні 1850 року він надрукував два випуски Review and Herald, щоб умістити всю статтю Крозьє про те, як Христос переходить зі Святого до Святого Святих.

Тепер ви зауважите з праці Gerard Damsteegt, що він подає історичну оцінку: адвентисти завжди знали, що в статтях Крозьє були частини, які є неправильними і які не могли бути передруковані.

«Вона [Еллен Гармон] сказала: —Господь показав мені у видінні, понад рік тому, що брат Крозьєр мав правдиве світло щодо очищення Святини тощо; і що Його воля була така, аби брат К. виклав письмово той погляд, який він подав нам у Day Star Extra від 7 лютого 1846 року. Я почуваюся цілком уповноваженою Господом рекомендувати той Extra кожному святому» (Лист. Е. Г. Вайт до Кертиса, Word to the Little Flock, 12). Адвентисти сьомого дня зазвичай тлумачили це висловлювання так, що виклади Крозьєра були не без помилок, однак його основна типологічна аргументація була правильною. Передруки статті опускали ті аспекти, які вони вважали неточними». P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Ніколи не зміг би перевидавати свій повний документ

Тепер на наступній сторінці ви маєте свідчення W. A. Spicer про те саме: вони завжди знали, що в статтях Крозьєра були помилки, і ніколи не передруковували тих чотирьох розділів.

Сумно сказати, що молодий Крозьєр ходив у світлі суботньої істини лише дуже недовгий час. Згодом він відкинув учення про святиню, яке сам допоміг утвердити. Наші браття-піонери кілька разів передруковували його виклад про святиню у своїх ранніх виданнях, але ніколи не могли передрукувати його документ повністю. У ньому він додав до викладу про святиню деякі ідеї щодо віку, що має настати, — тимчасове тисячоліття з славною добою на цій землі під час Другого приходу. Це наші браття завжди опускали. Ці вчення про вік, що має настати, були тоді всюди поширені. Це вчення ніколи не узгоджувалося з визначеною адвентною вісткою; і, безперечно, ця закваска омани допомогла відвести молодших людей від істин про суботу та святиню. Невдовзі він перейшов до заперкливої опозиції нашому ранньому рухові. W. A. Spicer, Review and Herald, December 14, 1939

Суть у тому, що сьогодні є такі люди, які беруть схвалення сестрою Вайт статті Крозьє в A Word to the Little Flock, — люди на кшталт Гайді Гайкс, Гайді Гайкс із його безглуздою книжкою про те, що Щоденне є служінням Христа у Святині. Це один з його аргументів.

Люди, які так чинять, нехтують історичними фактами. Вони ніколи не могли б передрукувати всі статті Крозьєра. А наполягати, що схвалення Еллен Уайт у *A Word to the Little Flock* є беззастережним схваленням позиції Крозьєра, — це означає наполягати на тому, що адвентисти вірять, ніби настане тисяча років миру. Це безглуздий аргумент.

Це є перекрученням історії, і це робиться для того, щоб обманювати людей та породжувати замішання і темряву.

Отже, ви маєте двох істориків: Спайсера, який уже помер, і Дамстега, який і досі живий; але, запевняю вас, ні Спайсер, ні Дамстег не погодилися б зі мною в тому, що я викладаю. Гаразд, не погодилися б. Отже, ви маєте двох істориків-антагоністів, які погоджуються з тим, що я вам кажу. Немає жодного, абсолютно жодного виправдання для того, щоб розуміти схвалення Еллен Уайт статті Крозьє як таке, що все в ній було бездоганим.

The Advent Review — Том 1, Оберн, штат Нью-Йорк, № 3

The Advent Review — Том 1, Оберн, штат Нью-Йорк, № 4

«Advent Review» — том 1, Оберн, Нью-Йорк, спеціальний номер

Коли Джеймс Вайт почав друкувати статтю Крозьє у вересневому числі The Review and Herald за 1850 рік, це був том 1, номер 3.

Але він не зміг умістити все це в томі 1, числі 3; тому він завершив цю статтю в томі 1 The Review and Herald, числі 4. І коли він це зробив? У вересні 1850 року.

Отже, що сталося у вересні 1850 року? Сестра Вайт мала видіння, у якому сказано: «23 вересня 1850 року Господь показав мені Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були одностайні щодо правильного розуміння „Щоденної“; але від 1844 року, серед замішання, були прийняті інші погляди, і за ними послідували темрява та замішання. The Review and Herald, листопад 1850».

Хто був її чоловіком? Він був редактором The Review and Herald.

Отже, що він зробив, коли його дружина сказала: «Чи знаєш ти, Джеймсе, що мені щойно сказав Господь? Мені було сказано, що ми не повинні запроваджувати погляди щодо Щоденного, які суперечать піонерському розумінню того, що Щоденне є язичництвом, бо це приносить темряву й замішання».

Отже, що зробив Джеймс Вайт? У вересні 1850 року він надрукував ще один номер Review and Herald — три впродовж одного місяця. Він називається Том 1, спеціальне видання.

І що ж він зробив? Він передрукував статтю Крозьєра і вилучив те, що Крозьєр сказав про Щоденну!

Брати і сестри, це є історичним доказом того, що Джеймс і Еллен Вайт розуміли: погляд Крозьє щодо Щоденної жертви був хибним і що він приніс темряву та замішання.

І яким був погляд Кросьє щодо Щоденної? Те, що це було служіння Христа у Святині.

Отже, в «Ранніх творах», с. 74, коли вона каже: «23 вересня Господь показав мені, що міллерити мали правильне розуміння щоденної», історичні свідчення полягають у тому, що міллерити розуміли—

Отже, брати й сестри, брати й сестри, не пропустіть цього факту: що це означає: у вересні 1850 року сестрі Вайт було показано, що від 1844 року були прийняті інші погляди на Щоденне; у травні 1850 року Арнольд подає Щоденне як юдейське святилище; у вересні 1850 року опубліковано 1-шу з 2-х частин статті Кросьє, включно з його викладом Щоденного як служіння Христа у Святині; у вересні 1850 року опубліковано 2-гу з 2-х частин статті Кросьє; у вересні 1850 року статтю Кросьє передруковано, але його погляд на Щоденне вилучено? Що відбувається?

Ми бачимо той самий рік, коли було виготовлено цю Схему 1850 року, і що ж говорить ця Схема про Щоденну? «Язичницьке панування, або ЩОДЕННА, усунута. Дан. 11:31; 508».

Еллен Вайт знала, якою була позиція щодо «Щоденної» у тих, хто звіщав вістку про годину суду. Коли вона каже, що вони мали правильний погляд, вона знала, що правильний погляд полягав у тому, що це означало усунення язичницького панування; «Щоденна» представляла язичництво.

І в цьому році, 1850-му, історичний запис доводить, що вона відкинула, і її чоловік відкинув, учення про те, що «Щоденне» представляє служіння Христа у Святині,— учення, якого дотримується Біблійно-дослідний інститут Церкви адвентистів сьомого дня. Це те вчення, яке підтримують самопідтримувані служіння, такі як Heartland і Steps to Life. Це те вчення, що приносить темряву й замішання.

Тепер зверніть увагу на це щодо таблиці 1850 року. Це листопад 1850 року. Це той самий місяць, коли вона має видіння, яке записує і яке зрештою проходить розвиток у 1851 році, а потім у 1882 році потрапляє до «Ранніх творів», — саме в цьому місяці, саме в цьому місяці, у листопаді 1850 року. Там сказано,

«У понеділок ми повернулися до Дорчестера, де мешкають наш дорогий брат Ніколс і його родина». —

Прямо тут [посилаючись на Карту 1850 року, правий верхній кут]: «Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts». Гаразд? Вона говорить про це, так? Ви бачите це, цю Карту?

—«Там, уночі, Бог дав мені дуже цікаве видіння, більшу частину якого ви побачите в цій праці. Бог показав мені необхідність видати схему. Я побачила, що вона потрібна, і що істина, ясно викладена на таблицях, зробить багато та приведе душі до пізнання істини». Manuscript Releases, number 15, 210 November, 1850.

Вона мала видіння в домі Ніколса в Дорчестері — усе це є на цій схемі, — кажучи: «Вам потрібно зробити схему».

А що вона каже про таблицю? Як вона її описує?

Зверніться до Авакума 2: «Я побачила потребу видати таблицю», — і що вона мала зробити? Вона була потрібна, «щоб істина була зроблена ясною на таблицях». У Авакума 2, вірш 2, сказано: «І відповів мені Господь і сказав: Запиши це видіння, і ясно накресли його на таблицях, . . . » Вона каже, що ця таблиця 1850 року Отіса Ніколса, надрукована в Дорчестері, Массачусетс, є сповненням Авакума, так само як вона каже у «Великій боротьбі», що таблиця 1843 року є сповненням Авакума.

Гаразд, чи бачите ви це? Чи бачите, коли вона отримала це видіння? У той самий час, коли це відбувалося: «23 вересня Господь показав мені . . . що вчення про Щоденну як служіння Христа у Святині приносить темряву й замішання», — і її чоловік негайно передрукував статтю та вилучив ті два абзаци. В адвентизмі її більше ніколи не передруковували аж до 1931 року, коли Віллі Вайт передрукував її; і коли він це зробив, у самому трактаті, який він надрукував, було вміщено фальшиве свідчення. Це можна довести.

Тепер я хочу прочитати вам дещо тут — довшу цитату — про цей самий період часу. Це від 27 листопада 1850 року.

Я нехтувала писати вам уже певний час. Тепер викладу свої причини. По-перше, протягом кількох тижнів після того, як я одержала люб'язного й бажаного листа від сестри Арабелли, я не мала часу писати; інакше я виконала б її прохання відповісти на нього протягом двох тижнів. Лист мені дуже сподобався. Усі ми були зацікавлені цим листом і сподіваємося, що моя затримка не перешкодить вам відповісти на цей, шойно ви його прочитаете, а наступного разу я не чекатиму так довго.

Здоров'я Джеймса і моє тепер цілком добре. Наш дім у Парижі, у брата Ендрюса, за кілька кроків від поштового відділення та друкарні. Ми залишимося тут ще деякий недовгий час. Це дуже добра родина, проте досить бідна. Усе, що вони мають, тут до наших послуг. Ми не вважаємо правильним бути для них будь-яким тягарем, перебуваючи тут. Я дуже хочу побачити всіх вас і любу сестру Горем.

«Наша конференція в Топсгемі була надзвичайно важливою. Були присутні двадцять вісім осіб; усі брали участь у зібранні. »

У неділю сила Божа зійшла на нас, немов могутній поривчастий вітер. Усі підвелися на ноги й гучним голосом славили Бога; це було подібне до того, як було закладено підвалини дому Божого. Голос плачу не можна було відрізнити від голосу вигукування. То був час торжества; усі були укріплені й обновлені. Я ніколи раніше не був свідком такого могутнього часу.

«Наша наступна конференція була у Фергейвені. Брат Бейтс і його дружина були присутні. Це було досить добре зібрання. По нашому поверненні до брата Ніколса Господь дав мені видіння і показав мені, що істина має бути ясно викладена на таблицях, і це спонукатиме багатьох прийняти рішення на користь істини через вістки трьох ангелів, причому дві попередні мають бути ясно викладені на таблицях». —

Це ось тут, [указуючи на нижній лівий кут Схеми 1850 року]. Гарзд? Вони є на цій Схемі — саме про це вона говорить.

—«Я також побачила, що видання часопису є настільки ж необхідним, як і те, щоб ішли вісники; бо вісникам потрібен часопис, який вони могли б нести з собою, що містив би теперішню істину, щоб вкладати його в руки тим, хто слухає; тоді істина не згасала б у пам'яті, і часопис ішов би туди, куди вісники не могли б піти. Я побачила й інші речі, які з'являться в часописі. »

«Як ви всі поживаєте? Чи всі ви прагнете вічного життя? Я дуже, дуже хочу побачити вас і гадаю, що незабаром побачу. Тепер — час приготування, і я сподіваюся, що всі ми належно звершимо працю для вічності. Час, здається, дуже короткий, і те, що ми маємо робити, мусимо робити швидко.

20 листопада, тиждень тому, брат Генрі Ніколс і я вирушили до Топшема. У четвер [21 листопада] ми щойно підвелися з-за обіднього столу, аж увійшла одна з дітей брата Фоя й сказала, що їхня мати непритомна. Ми поспішили через річку на відстань однієї милі й застали нашу любу сестру Фой при смерті. Мій смуток був великий, коли я побачила, що вона мене не впізнає. Вона ще довго перебувала у великому стражданні аж до третьої-четвертої години, а тоді віддала останній подих. Вона залишила чоловіка й трьох дітей, щоб оплакували свою втрату.

У п'ятницю вранці [22 листопада] брат Генрі приїхав до Парижа, щоб Джеймс поголив його для участі в похороні. Ми провели дуже урочистий, зворушливий час. Господь не залишив нас, але дав Своєму Духові спочити на нас. Останні дні сестри Фой безперечно були її найдуховнішими і найкращими днями. Брат Фой має в цьому потіху: вона померла християнкою. Він тримається добре. Бог дає йому благодать зносити це горе. О, як добре мати надію в Бозі, яка підтримає в усіх обставинах випробування й скорботи. Хвала Богові за надію, за добру надію. Що віддали б ви, кожен із вас, за свою надію?

«Тримайтеся віри. Будьте сильні в Богові й покладайтеся на Його вічну руку. Вона ніколи вас не підведе, але підтримає вас у кожній скорботі. Сподіваюся, що всі ви дедалі більше зміцнюватиметеся в істині. Не вагайтеся, але прямуйте своїм шляхом до Царства».—

Ось. Ось що я хочу, щоб ви побачили.

—«Тиждень тому, минулої суботи, у нас було дуже цікаве зібрання. Там був брат Г'юїт із Дед-Рівер. Він прийшов із вісткою про те, що знищення нечестивих і сон мертвих є мерзотою в межах зачинених дверей, яку внесла жінка Єзавель, пророчиця, і він вважав, що тією жінкою, Єзавеллю, була я».—

Гарзд? Брат Х'юїт каже, що Еллен Вайт є Єзавеллю і що вона запровадила три помилки.

«—Ми сказали йому про деякі з його помилок у минулому, що 1335 днів закінчилися, а також про численні інші його помилки. Це мало лише незначний вплив. Його темрява відчувалася на зібранні, і воно тяглося».

Тепер я хочу, щоб ви побачили це. Я маю дещо сказати про цей абзац, і хочу, щоб ви, якщо можете, простежили за цим.

Якщо вам коли-небудь доводилося мати справу з тими в адвентизмі, хто повторно застосовує часові пророцтва наприкінці світу, то вони мають лише три цитати, якими користуються, — вони використовують багато цитат, але є три основні цитати, до яких вони вдаються. Це одна з них; бо вони звертаються до неї й кажуть: «Ми вказали йому на деякі з його минулих помилок», — і стверджуватимуть, що коли вона каже «що 1335 днів закінчилися», то це була одна з його помилок. Чи бачите, як тут можна дещо перекрутити цю граматичну конструкцію: «Ми вказали йому на деякі з його минулих помилок? Ми також вказали йому, що 1335 днів закінчилися»; але ті, хто призначає час, кажуть: ми вказали йому на деякі з його минулих помилок, і однією з цих помилок було те, що ти навчаєш, ніби 1335 днів закінчилися, а це є помилка. Отже, це можна перекрутити в обидва боки.

Уперше я мав особисте зіткнення з Юджином Прюїттом в Оклахомі, і він стверджує, що міллеритська історія не повторюється наприкінці світу, а я наводжу йому кілька цитат із Духа Пророцтва.

І він каже: «Джеффе, ти ж знаєш, що Еллен Вайт була недбалим автором».

І я сказав: «Що Ти маєш на увазі?»

І він звернувся до цієї цитати. Він каже, що ця цитата доводить, ніби вона є недбалою письменницею; бо вона знає, що я знаю, що ті, хто призначають часи, можуть, якщо захочуть, перекрутити цю цитату.

Отже, сам по собі той факт, що в такому закладі, як Washita, існує вплив, під дією якого студентів навчають, ніби Еллен Вайт є недбалим автором, — це одне; але чи є вона недбалим автором тут?

—«Я відчула, що мушу сказати кілька слів. В Ім'я Ісуса я встала, і приблизно за п'ять хвилин зібрання змінилося. Усі відчули це тієї ж миті. Кожне обличчя осяялося. Присутність Бога наповнила те місце. Брат Hewit упав на коліна й почав плакати та молитися. Я була взята в видіння й побачила багато такого, чого не можу написати. Це справило великий вплив на брата Hewit. Він визнав, що це було від Бога, і смирився в поросі. Відтоді, після того зібрання, він безперестанку пише, і тепер пише за тим самим столом, зрікаючись усіх своїх помилок, які він пропагував. Я вірю, що Бог підносить його, і він здатний чинити добро, якщо Бог діятиме через нього.

«Щира любов дорогій сестрі Горем. Скажіть їй, щоб була сильною. Бог з нею, і Він не покине її. Щира любов усім вам. Сподіваюся, що діти не будуть сонливими, але зацікавляться істиною та старанно дбатимуть, щоб зробити певним своє покликання й обрання. Пишіть, неодмінно пишіть, і не робіть так, як робила я. Я люблю вас, усіх вас. Пишіть». Manuscript Releases, том 16, 206–209. Написано в Парижі, штат Мен, 27 листопада 1850 року.

Брати і сестри, який історичний контекст цього; де саме вона це пише? Вона пише це 1850 року, в домі брата Ніколса.

У цей період часу що робить Господь? Він показує, що піонери мають правильний погляд на Щоденне, і вона розглядає саме це. Вона говорить, що служіння Христа в Святині є хибним поглядом на Щоденне.

У цій історії, саме в цій історії — не лише саме в цій історії й не лише в самому році, але в самому місяці того року — вона отримує видіння й прояснює цю істину щодо піонерської позиції стосовно Щоденного, кажучи, що ті, хто звіщали Крик Години Суду, мали правильний погляд на Щоденне; і в тому самому абзаці вона каже: «Я бачила, що карта 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати, і що ті, хто звіщали Крик Години Суду, мали правильний погляд на Щоденне».

І що ж сказано про Щоденне на цій таблиці 1843 року? Отже, сказано, що воно було усунене в 508 році по Р. Х.; і, через 1335 років по тому, це приводить вас до 1843 року, а отже 1335 років уже в минулому.

Чи можете ви уявити, що саме в тому місяці, саме в тому році, вона сказала б братові Г'юїту з Дед-Рівер, що це все ще в майбутньому?

Гаразд, ці призначальники часу, ці призначальники часу, і ці люди, які вважають, що сестра Вайт є недбалим автором. Історія цього не підтверджує.

Отже, я хочу, щоб ви побачили, що у зв'язку з Щоденною Еллен Вайт також розуміла й 1335.

Еллен Уайт не лише схвалила розуміння того, що «щоденна» означає язичництво; вона усвідомлювала, що саме звідси починається 1335-річне пророцтво, яке закінчилося 1843 року, і вона прилюдно захищала цю позицію проти брата Г'юїта з Дед-Рівер. Чи бачите ви це?

І в тому ж самому місяці, коли вона говорить, що служіння Христа в Святилиці як Щоденне приносить лише темряву й замішання, її чоловік, у відповідь на те видіння, вилучає це вчення з Review and Herald.

Тут угорі у ваших нотатках, де сказано «Схема 1850 року», ось що тут написано [мається на увазі третя колонка зліва на Схемі 1850 року, текст після Ісуса на хресті в 31 році по Р. Х.]. Я хотів, щоб ви могли мати це у своїх нотатках.

Геть Даниїл 11:31 508

А ось тоді на Схемі 1843 року тут [маючи на увазі центральну колонку, під Ісусом на хресті в 31 році по Р. Х.]:

Усунення щоденної жертви. Дан. 12:11, 12

Отже, ось ці дві схеми.

Сестра Вайт розуміла, що ці мужі мали правильне розуміння, і розуміла, що воно започатковувало пророцтво про 1335 років, яке закінчилося в 1843 році; і вона розуміла, що це означало усунення язичницького панування у 508 році.

Під цими двома посиланнями на Таблиці ви маєте ще одну цитату з часової пори Брата Ніколса, і в ній вона докоряє людям за те, що вони виготовляють інші таблиці, бо їхнє художнє оформлення є сатанинським; натомість, каже вона, художнє оформлення на цих двох Таблицях є небесним. Вона каже,

«Я побачила, що справа виготовлення схем була цілком неправильною. Вона виникла від брата Роудса й була продовжена братом Кейсом. Було витрачено кошти на виготовлення схем і створення незграбних, огидних зображень, щоб представляти ангелів і славного Ісуса. Я побачила, що такі речі були не до вподоби Богові. Я побачила, що Бог був у виданні схеми братом Ніколсом».—

Хто стояв за виданням цієї Карти 1850 року? Бог!

—«Я бачила, що існувало» — що? — «пророцтво про цю карту в Біблії, і якщо ця карта призначена для Божого народу, якщо вона достатня для одного, то й для іншого, і якщо одному потрібно було намалювати нову карту у більшому масштабі, то всі потребують її так само».

«Я побачила, що в брата Кейса було неспокійне, тривожне, незадоволене, невдячне почуття, яке прагнуло іншої карти. Я побачила, що ці намальовані карти справляли поганий вплив на громаду. Це спричинило появу на зібранні легковажного, пустого духу глузування».—

Отже, ось те, над чим я хочу, щоб ви замислилися.

— «Я побачила, що схеми, визначені Богом, справляли сприятливе враження на розум навіть без пояснення». —

«Я бачила, що таблиці», у множині, «були впорядковані Богом . . . » Які таблиці, у множині, були впорядковані Богом? Ці дві Таблиці [Таблиця 1843 року і Таблиця 1850 року] були впорядковані Богом.

Ці дві схеми є сповненням Авакума 2.

—«У зображенні ангелів на таблицях є щось світле, прекрасне й небесне. Розум майже непомітно спрямовується до Бога й неба. Але інші таблиці, які були виготовлені, викликають огиду в розумі й змушують його зосереджуватися більше на земному, ніж на небесному. Зображення, що представляють ангелів, більше подібні до демонів, ніж до істот неба. Я бачила, що ці таблиці протягом днів і тижнів займали розум брата Кейса, тоді як він мав би шукати в Бога небесної мудрості й зростати в благах Духа та в пізнанні істини.

«Я бачила, що якби кошти, змарновані на виготовлення схем, були витрачені на те, щоб через видання трактатів тощо ясно викласти істину перед братами, це принесло б багато добра і спасло б душі. Я бачила, що справа виготовлення схем поширилася, немов гарячка».

Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

1290 і 1335 днів

У мене є стаття з Review and Herald від 28 січня 1858 року. Причина, чому вона є у ваших нотатках, полягає в тому, що ви можете бачити: у 1858 році вони все ще навчали, що «Щоденне» — це язичництво. У вас це є у ваших посиланнях: через вісім років після 1850 року вони й далі розуміли, що «Щоденне» — це язичництво.

«ІНШИЙ важливий пророчий період, на якому ґрунтується адвентистське вчення, — це 1335 днів із Даниїла 12, з якими так тісно пов'язані 1290 днів. Ці два періоди подаються нам так:»

«—І від того часу, як буде припинена щоденна жертва й поставлена мерзота спустошення, мине тисяча двісті дев'яносто днів. Блаженний, хто жде й досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. А ти йди своїм шляхом аж до кінця; бо спочинеш і станеш у своєму жеребі при кінці днів». Даниїла 12:11–13.

Питання відразу постають: чи можемо ми визначити, від яких подій слід відлічувати ці періоди; і якщо так, то чи можемо сказати, коли вони відбулися? Спершу запитавмо: що таке — «щоденна» (жертва) і — «мерзота спустошення»? Слід зауважити, що слово «жертва» подано курсивом, що означає, що воно є доданим словом. Те саме можна помітити й в інших випадках його вживання в книзі Даниїла, а саме: у 11:31 і 8:11–13. Коротко звернімося до цього останнього розділу. У 13-му вірші можна побачити, що тут представлені два спустошення: щоденне (спустошення) і злочин спустошення. Цей факт настільки ясно викладено Йосією Літчем, що нам не залишається нічого кращого, як навести його слова:*

—Щоденна жертва — це нинішнє прочитання тексту; але в оригіналі немає нічого такого, як жертва. Це визнають усі без винятку. Це глоса, або тлумачення, внесене перекладачами. Правильне ж прочитання таке: «щоденне і переступ спустошення»; щоденне і переступ поєднані між собою сполучником «і» — щоденне спустошення і переступ спустошення. Це дві спустошливі сили, які мали спустошити Святиню та воїнство.

«Із цього очевидно, що „щоденне“ жодним чином не може стосуватися юдейського богослужіння, до якого його відносили за давнішою й більш поширеною думкою; і це стає ще очевиднішим, якщо взяти до уваги, що коли ці періоди, розуміти їх чи буквально, чи образно, відлічувати від будь-якого усунення цього богослужіння, то вони не приводять нас ні до якої події, вартої уваги.»

«Отже, щоденне та гидота — це дві спустошливі сили, що мали пригноблювати Церкву: чи можемо ми визначити, що це за сили? Нам потрібно лише прийняти метод міркування Вільяма Міллера щодо цього питання, щоб дійти того самого висновку, що й він. Він каже:»

«Я читав далі й не міг знайти жодного іншого випадку, в якому [щоденне] траплялося б, окрім як у Даниїла. Тоді я [за допомогою конкордансу] взяв ті слова, що стояли у зв'язку

з ним: —відняти; —він відніме щоденне; —від того часу, як щоденне буде відняте'; і т. ін. Я читав далі й думав, що не знайду жодного світла на цей текст. Нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8: —Бо таємниця беззаконня вже діє; тільки не здійсниться доти, доки не буде усунений той, хто тепер стримує; і тоді відкриється той беззаконник'; і т. ін. І коли я дійшов до цього тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Це і є —щоденне!' Отже, що ж Павло має на увазі під —тим, хто тепер стримує' або перешкоджає? Під —чоловіком гріха' і —беззаконником' мається на увазі папство. Тож що саме перешкоджає виявленню папства? Авжеж, це язичництво. Отже, —щоденне' мусить означати язичництво».

Ми бачимо з Даниїла 8, що саме малий ріг, який прийшов на зміну козлові, або Грецькій імперії, усуває «щоденне»; і це єдина влада, представлена після поділу царства Олександра аж до часу, коли Святилище мало бути очищене наприкінці 2300 днів. Цей малий ріг ми вже на належному йому місці показали як Рим, узятий як єдине ціле, що відповідає четвертому царству в інших видіннях Даниїла. Тепер є фактом, що в римській владі справді відбулася зміна — від язичництва до папства. Язичництво від днів асирійських царів і до часу його видозміни в папізм було щоденним, або, як передає професор Вайтінг, «постійним» спустошенням, через яке сатана повставав проти справи Єгови. У своїх жерцях, своїх вівтарях і своїх жертвах воно мало подібність до левітської форми поклоніння Єгови; але коли левітська форма поступилася місцем християнській формі поклоніння, сатана, щоб успішно протистояти цій справі, мусив також змінити й свою форму протидії; звідси храми, вівтарі й статуї язичництва були охрещені в богохульства папізму.

«Але щоденне, язичництво, як сказано в пророцтві, мало святиню, і місце його святині мало бути повалене. Те, що святиня часто пов'язується з ідолопоклонством і поганством як місце його відданості та поклоніння, очевидно з таких місць Писання: Ісаї 16:12; Амоса 7:9, 13, примітка на полях. Єзекіїля 28:18. Щодо святині щоденного з Даниїла 8, наводимо таке від Аполлоса Гейла:»

«—Що може означати —святилище' язичництва? Язичництво, як і омана всякого роду, має свої святилища так само, як і істина. Це храми або притулки, освячені на їхнє служіння. Отже, тут, імовірно, мається на увазі якийсь окремий і славнозвісний храм язичництва. Який саме з його численних видатних храмів це може бути? Один із найвеличніших зразків класичної архітектури називається Пантеоном. Його назва означає —храм або притулок усіх богів'. Місцем його розташування є Рим.+ Ідоли народів, підкорених римлянами, благоговійно поміщалися в якійсь ніші або відділенні цього храму і в багатьох випадках самі ставали предметами поклоніння для римлян. Чи могли б ми знайти храм язичництва, який більш разюче був би —його святилищем'.»

«З'ясувавши тепер, що щоденне — це язичництво, а переступ спустошення, або — «гідота, що чинить спустошення», — це папство, і що особливим святилищем язичництва був Пантеон, а «місцем» його розташування був Рим, дослідімо далі.»

«1. Чи було язичництво — “усунуте” — римською цивільною владою? Ми вважаємо, що наведене нижче твердження про важливий і загальновідомий факт в історії церкви та світу дає відповідь на це пророцтво. Воно стосується Костянтина, першого християнського імператора, і говорить:

«—Першим актом його правління було видання едикту по всій імперії, який закликав його підданих прийняти християнство».

«2. Чи був Рим містом або місцем його святині (Пантеону), поваленим владою держави? Наведений нижче уривок дає відповідь:»

«—Смерть останнього суперника Костянтина запечатала мир імперії. Рим знову став безспірною царицею народів. Але в ту годину піднесення й блиску його було поставлено на край прірви. Його наступний крок мав бути вниз — і безповоротно. Перенесення уряду до Константинополя й досі бентежить історика. Це був учинок, що перебував у прямій суперечності з усім ходом давніх і почесних упереджень римського духу. Це було діло не якогось розкішного азійця, відданого насолодам східних звичаїв і кліматів, а залізного завойовника, народженого на заході й сповненого, як і всі римляни, зневаги до звичаїв орієнталів; це було діло проникливого політика, і все ж воно було неполітичним у щонайочевиднішому ступені. Проте Костянтин покинув Рим, велику цитадель і престол Цезарів, заради невиразного закутка Фракії і витратив решту свого енергійного й честолюбного життя на подвійний труд: піднести колонію до столиці своєї імперії і принизити столицю до німецьких почестей та приниженої сили колонії».*

«Цей виклад, що вийшов з-під пера історика, надто ясний, щоб потребувати коментаря. Місце його святині було повалене, — говорить пророцтво; і після такого викладу фактів, як наведений вище, навіть найвибагливіші в тлумаченні пророцтв мусять бути задоволені правильністю його застосування.

«Від часу, коли буде усунене щоденне, і буде поставлена гидота спустошення, мине тисяча двісті дев'яносто днів. Блаженний той, хто чекає й досягне тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів». Маючи перед собою факти, що щоденне є язичництвом, що гидота спустошення є папством, що в римській владі відбулася зміна від першого до другого, і що це сталося владою держави, нам залишається лише далі з'ясувати, коли саме це відбулося таким чином, щоб сповнилося пророцтво; бо якщо ми зможемо встановити це, то матимемо вихідну точку, від якої слід відраховувати пророчі періоди в наведеному перед нами тексті. Отже,

"3. Коли відбулася подія, про яку йдеться в пророцтві? Слід зауважити, що питання полягає не в тому, коли святі були віддані в руки папства, а в тому, коли зміна релігії від язичництва до папства була настільки здійснена, щоб останнє стало національною релігією й було поставлене в становище, з якого могло розпочати свій шлях. Це, як і всі інші великі перевороти, не було справою однієї миті. Його початкові вияви стали очевидними задовго до того. Павло сказав, що вже за його днів таємниця беззаконня, Людина гріха, — «мерзота спустошення», — уже діяла. І саме у світлі цього місця

Писання ми повинні розуміти слова нашого Господа в Матвія 24:15 про мерзоту спустошення, де Він явно посилається на Даниїла 9:27. Бо хоча язичництво ще не поступилося місцем папству в 70 році, коли Єрусалим був зруйнований римлянами, ми все ж розуміємо, що влада, яка тоді з'явилася, дещо змінена в назві й формі, була саме тією владою, яка як мерзота спустошення мала виснажувати святих і спустошувати церкву Всевишнього."

«До часу навернення Хлодвіга, короля Франції, що сталося 496 року, французи та інші народи західного Риму були язичниками; але після тієї події зусилля, спрямовані на навернення ідолопоклонників до Христа, були увінчані великим успіхом. Кажуть, що навернення Хлодвіга дало початок звичаєві звертатися до французького монарха з титулами Найхристиянніша Величність і Старший Син Церкви.+ Між тим часом і 508 р. по Р. Х. через «союзи», «капітуляції» та завоювання «авборики», «римські залоги на заході», Бретань, бургунди й вестготи були приведені в підданство.»++

—Язичництво в Західній Римській імперії, хоч воно, безперечно, й уповільнювало поступ християнської віри, особливо в тих народах, яких тривожили, як у випадку з Англією, набіги варварських племен, що й далі залишалися ідолопоклонниками, відтепер уже не мало сили, навіть якби й мало схильність, придушити католицьку віру або перешкодити зазіханням Римського понтифіка.

«Відтоді папська мерзота запустіння тріумфувала, наскільки це стосувалося язичництва. Її майбутні змагання були з іншими християнськими сектами, яких завжди трактували як еретиків; і з князями, яких завжди трактували як бунтівників або тих, що роздирають тіло Христове. Видатні держави Європи відмовилися від своєї прихильності до язичництва лише для того, щоб увічнити його мерзоти в іншій формі; бо язичництву потрібно було лише охреститися, щоб стати християнським у католицькому розумінні; і коли інтереси або помста його верховного служителя висували таку вимогу, їхні маєтки й престולי, — а можливо, і саме життя, — мусили бути покладені на вівтар. SS»

* Пророче тлумачення, том 1, с. 127.

+ «Всесвітня історія» Гудрича та «Географія» Гатері.

+ Мошгайм, «Історія християнства», том 1, сс. 132, 133.

«В Англії Артур, перший християнський цар, утвердив християнське богослужіння на руїнах язичницького.* Рапен, який у своїй історії претендує на більшу точність у хронології подій, зазначає, що його було обрано монархом Британії у 508 році. Книга 2, с. 129.

«Яким був стан Римського престолу в цей час? — Симмах був Папою від 498 або 499 до 514 року. Його понтифікат вирізнявся такими визначними обставинами й подіями:»

«1. Він — залишив язичництво», коли увійшов до — церкви Риму».

«2. Він здобув собі шлях до папського престолу, борючись зі своїм суперником аж до крові». Дю Пен.

«3. Через вшанування, що його віддають йому як наступникові св. Петра.»

«4. Через відлучення імператора Анастасія.»

«—Наскільки, — каже Мосгайм, — погляди деяких були прихильні до владолюбних домагань Римських Понтифіків, можна легко уявити з вислову Еннодія, того безславного й надмірного лестця Симмаха, що був прелатом двозначної слави. Цей раболіпний панегірист, серед інших недоречних тверджень, підтримував те, що Понтифіка було поставлено суддею на місці Бога, яке він посідав як Вікарій Всевишнього.»

«Силою, здобутою для католицької справи на Заході, цими успіхами, а також діяльністю вікаріїв та інших агентів Римського престолу, папська партія в Константинополі була — поставлена — в становище, яке давало їй підставу виправдати відкриті воєнні дії на користь свого володаря в Римі. У 508 році вихор фанатизму й громадянської війни пронісся вогнем і кров'ю вулицями східної столиці».

Гіббон, говорячи під роками 508–514 про заворушення в Константинополі, каже: — Статуї імператора були розбиті, а його особа переховувалася в передмісті, доки, по закінченні трьох днів, він не наважився благати милості у своїх підданих. [Папізм торжествує.] Без своєї діадеми й у поставі прохача Анастасій з'явився на троні в цирку. Католики в нього перед очима повторили справжнє Трисвяте; вони радісно вітали пропозицію, яку він через голос вісника проголосив, — зректися пурпуру; вони вислухали застереження, що, оскільки не всі можуть царювати, їм слід попередньо дійти згоди у виборі государя; і вони прийняли кров двох непопулярних міністрів, яких їхній володар, без вагання, присудив левам. Ці люті, але скороминущі заколоти були підбадьорені успіхом Віталіана, який зі своїм військом гунів і болгар, здебільшого ідолопоклонників, проголосив себе оборонцем католицької віри. У цьому побожному повстанні він спустошив Фракію, облягав Константинополь, винищив шістдесят п'ять тисяч своїх співхристиян, доки не домігся повернення єпископів, вдоволення Папи та утвердження Халкідонського собору — православного договору, неохоче підписаного вмираючим Анастасієм і вірніше виконаного дядьком Юстиніана. І таким був наслідок першої з релігійних воєн, що велися в ім'я, і учнями, Бога миру. SS

Наступним уривком із Апполлоса Гейла ми завершуємо свідчення з цього питання: — Тепер ми запрошуємо наших сучасних Гамаліїлів стати разом із нами на місці святилища язичництва (що згодом було привласнене як «спадщина св. Петра») у 508 році. Ми звертаємо погляд на кілька років у минуле, і бачимо, як грубе язичництво північних варварів ринуло на іменовану християнською імперію Західного Риму, — перемагаючи всюди, — і його перемоги всюди позначені найдикішою жорстокістю. . . . Імперія падає і розпадається на уламки. Один за одним володарі й правителі цих уламків залишають своє язичництво й сповідують християнську віру. У релігії завойовники поступаються переможеним. Але язичництво все ще тріумфує. Серед його прибічників є один суворий і успішний завойовник. (Хлодвіг.) Але невдовзі і він схиляється перед силою нової віри та стає її поборником. Він і далі тріумфує, але як герой і завойовник досягає зеніту в тій точці, яку займаємо ми, — у 508 році по Р. Х.

—У тому ж самому році або близько того останній важливий підрозділ занепакої імперії прилюдно, через коронацію її триумфального «монарха», християнізується.

«—Понтифік на той період, на якому ми стоїмо, є нещодавно наверненим язичником. Кривава боротьба, що посадила його на престол, була вирішена втручанням аріанського царя. Йому вклоняються і вітають його як такого, що займає —місце Бога на землі». Сенат настільки перебуває під його владою, що, лише запідозривши, ніби цього вимагають інтереси Римського престолу, вони відлучають імператора від Церкви. . . . У 508 році під престолом Східної імперії підривається міна. Наслідком спричинених нею замішання й боротьби стає приниження її законного володаря. Тепер питання полягає в тому, в який час язичництво було настільки придушене, щоб дати місце своєму замісникові й наступникові — папській гидоті? Коли цю гидоту було поставлено в становище, що дало їй змогу розпочати свій шлях богохульства й крові? Чи є якась інша дата її «поставлення» або «встановлення» на місце язичництва, окрім 508 року? Якщо таємнича чарівниця ще не привела всіх своїх жертв під свою владу, то принаймні вона вже зайняла своє місце, і деякі вже піддалися її чарові.»

«Решта зрештою підкорюються, — і царі, і народи, і натовпи, і племена, і мови, — підпадають під те чарування, яке готує їх, навіть тоді, коли вони, — сп'янілі кров'ю мучеників Ісуса, — «думають, що тим служать Богові», і уявляють себе винятковими улюбленцями неба, тоді як стають легшою й багатшою здобиччю для погибелі пекла»*

«Ми маємо цю дату. «Щоденне» було усунуте, а гидоту спустошення встановлено в 508 році. Відраховуючи від цього пункту, 1290 днів, або років, закінчуються в 1798 році, де, як уже було показано, цивільну владу було відібрано від Папи рукою Буонапарта. 1335 днів приводять нас на 45 повних років по той бік цієї події.»

«Але дехто може сказати: як це ви робите так, що ці періоди закінчуються в минулому? Хіба ж не написано, що Даниїл має спочити й постати у своїй долі наприкінці днів? Безперечно; і ми віримо цьому. Але що означає для Даниїла постати у своїй долі? Це питання буде розглянуто, коли ми перейдемо до пояснення перебігу часу й дослідження подій, що справді відбулися наприкінці днів. Тим часом же тут киньмо якір до наступного тижня». Review and Herald, January 28, 1858.

Помилки та небезпеки Прескотта і Данієльса; Необхідність праці в містах

(А. Г. Денієлса було обрано президентом Генеральної Конференції в 1901 році. Це дає підстави припускати, що цей документ був написаний у 1910 році, коли місіс Вайт була дуже стурбована нехтуванням Денієлсом містами та його участю в суперечці щодо «Щоденного».)

Нещодавно Стів Волберг заявив, що він не зобов'язаний займати певну позицію щодо «Щоденної», оскільки Еллен Вайт ніколи не займала певної позиції щодо «Щоденної»; і якщо для пророкиці було достатньо займати таку позицію, то цього достатньо й для нього.

Що ж, Еллен Уайт справді мала певну позицію щодо «щоденного». Вона говорила, що міллеріти мали правильний погляд на нього, і розуміла, що ним було язичництво. Вона розуміла, що коли язичництво було усунуте, тоді почалися 1335; і вона розуміла, що будь-які інші погляди, окрім цього, породжували лише темряву й замішання.

І те, що ви можете показати з історії 1850 року як те, що справді було виокремлене як таке, що приносить темряву й замішання, — це погляд Крозьєра, ніби Щоденне представляло служіння Христа у Святині; отже, я вважаю, що вона мала розуміння того, чим було Щоденне, — не лише того, чим воно було, але й того, що воно представляло, — бо якщо відступити від цієї позиції, то входиш у темряву й замішання.

Але в 1910 році Еллен Вайт також докорила президентові Генеральної конференції та В. В. Прескотту за те, що вони просували цей самий погляд, що й Крозьє.

І жоден історик не стане твердити, ніби Прескотт, Віллі Вайт і А. Г. Денієлс, коли вони відстоювали Вічне, відстоювали думку, що Вічне представляє служіння Христа у Святині. Це всім відомо.

Але тут у вас подано всю статтю з Manuscript Releases, том 20.

Коли це було оприлюднено? Отже, це було оприлюднено 1988 року; тож воно було доступне для розгляду студентам адвентизму у 1988 році.

Коли Віллі Вайт, Прескотт і Денієлс утвердили в адвентизмі хибний погляд на «Щоденне»? Саме в період від 1919 до 1931 року вони звершили свою справу. До 1931 року — забудьте про це!! Адвентизм буде навчати, що «Щоденне» представляє служіння Христа у Святині, бо вони прийняли тлумачення Писань, що походить від відступницького протестантизму та католицизму. І відтоді «Щоденне» ототожнюється зі служінням Христа у Святині.

На жаль, є деякі голоси, що виступають проти цього й знають краще, але відтоді перебіг подій цілковито змінився.

А потім, у 1988 році, Ellen White Estate оприлюднює для нас це твердження 1910 року саме в той час, коли питання про «Щоденне» порушували Прескотт, Денієлс і Віллі Вайт.

«На цьому етапі нашого досвіду ми не повинні дозволяти, щоб наші уми були відвернені від особливого світла, даного [нам] для розгляду на важливому зібранні нашої конференції. І там був брат Денієлс, на розум якого впливав ворог;»

Що це означає? Що означає, що ворог діє у вашому розумі? Це означає, що Святий Дух не діє у вашому розумі.

«...і на ваш розум і на розум старійшини Прескотта впливали ангели, що були вигнані з неба...»

«Діло сатани полягало в тому, щоб відвернути ваші уми, аби було внесено йоти та rischi, яких Господь не надихав вас уносити. Вони не були суттєвими. Але це багато

важило для справи істини. І коли ідеї ваших умів можна було відвести до йот чи ризок, то це є діло, задумане сатаною. Ви гадаєте, що, виправляючи дрібниці в написаних книгах, звершили б велику справу. Але мені дано повеління: мовчання — красномовство».

Вони хотіли увійти до книги Урії Сміта «Думки про Даниїла та Об'явлення» і вилучити те, що він сказав про Щоденну, а саме що нею є язичництво. Ось чому в цей період часу одним із тих, хто бореться проти Віллі Вайта, Прескотта і Деніеллса, є чоловік на ім'я Ларрі Сміт.

Хто такий Ларрі Сміт? Це син Урії, і він знає, що вони хочуть зробити, і стоїть разом зі своїм батьком: щоденне — це язичництво.

«Маю сказати: припиніть ваше прискіпливе вишукування хиб. Якби цей задум диявола лише міг бути здійснений, тоді, як вам здається, ваша праця вважалася б надзвичайно дивовижною за своїм задумом. План ворога полягав у тому, щоб зібрати всі нібито неприйнятні риси там, де не погоджувалися всі типи умів.

«І що ж тоді? Саме та праця, яка до вподоби дияволу, звершилася б. Стороннім було б дано таке уявлення не про нашу віру, а саме те, що їм підходило б, що розвинуло б риси характеру, які б»

зробити що? «спричинити велике сум'яття».

Було прийнято інші погляди щодо щоденного, які приносять замішання й темряву.

«...і використовуйте золоті миті, які слід ревно вживати для того, щоб донести до народу велику звістку. Виклади з будь-якого питання, над яким ми працювали, не могли б усі бути в згоді, і наслідком цього було б збентеження умів віруючих і невіруючих. Саме цього й запланував сатана, щоб воно сталося, — усього, що тільки можна було б роздути як незгоду. »

Як Господь дозволить, коли ми почнемо доводити ці вчення на підставі нашого дослідження Біблії, ми звернемося до Єзекіїля 28; бо саме в Єзекіїля 28 виявлено самий корінь щоденної. Єзекіїля 28 говорить про звеличення Люцифера, і вона це позначає; бо, намагаючись стверджувати, що щоденна являє собою служіння Христа у Святилищі, вони не лише відкидали правдивий погляд на щоденну як символ самозвеличення, але й виявляли саме те самозвеличення у власному досвіді. Вона наголошує, що вони внесли б замішання в наші ряди.

Отже, ось велика справа, у якій можуть виявлятися чужі духи. Але Господь має працю, яку слід звершити для спасіння душ, що гинуть; і ті місця, які сатана, переодягнений, міг би заповнити, вносячи замішання в наші ряди, він заповнить досконало, і всі ті незначні розбіжності стануть збільшеними, виразними.

І що означає: «І мені було показано»? Бог сказав їй це безпосередньо.

«І мені від самого початку було показано, що Господь не поклав ані на старійшину Даниїлса, ані на старійшину Прескотта тягаря цієї праці. Чи мають бути внесені

підступи сатани? Чи має це «Щоденне» бути настільки великою справою, щоб його вносили для того, аби бентежити уми й перешкоджати поступові справи в цей важливий період часу? Цього не повинно бути, хоч би що там було. Цю тему не слід порушувати»,

Сестра Вайт розуміла Щоденне, і вона розуміла, що вчення про те, ніби Щоденне є служінням Христа у Святині, походить від ангелів, вигнаних із Неба, і що воно приносить лише замішання та темряву; і вона знала позицію піонерів, що Щоденне означало язичництво, і що, коли Щоденне було усунене, почалося 1335-річне пророцтво часу. Вона знала це. Вона знала різницю, що б не хотіли сказати ці люди.

«Цього не слід робити, хоч би що сталося. Це питання не слід порушувати, бо дух, який буде внесено, буде духом заборони, а Люцифер стежить за кожним рухом. Сатанинські сили почнуть свою роботу, і в наші ряди буде внесено замішання. У вас немає жодного покликання вишукувати розбіжності в поглядах, які не є випробувальним питанням; але ваше мовчання є красномовством. Уся ця справа ясно поставлена переді мною. Якби диявол зміг втягнути когось із наших людей у ці питання, як він і задумав це зробити, справа сатани здобула б перемогу. Тепер же слід без зволікання взятися до праці й не висловлювати жодної [розбіжності] в поглядах.»

«Сатана надихнув би тих людей, що вийшли від нас, з'єднатися зі злими ангелами й затримувати нашу працю неважливими питаннями, — і яке ж то було б радісне торжество в таборі ворога. Згуртуйтеся, згуртуйтеся. Нехай кожна відмінність буде похована. Наша праця тепер полягає в тому, щоб присвятити всю нашу фізичну силу й усю нервову силу мозку тому, аби усунути ці розбіжності з дороги, і щоб усі дійшли згоди. Якби Сатані з його великою неосвяченою мудрістю було дозволено здобути бодай найменшу перевагу, [він би зрадив]».

«Тепер, коли я побачила, як ви діяли, мій розум охопив усю ситуацію і наслідки, якщо ви підете далі й дасте тим, що залишили нас, бодай найменшу нагоду внести замішання в наші лави. Ваш брак мудрості був би саме тим, чого бажає сатана. Ваше гучне проголошення не було під натхненням Святого Духа. Мені було звелено сказати вам, що ваше вишукування вад у писаннях мужів, яких провадив Бог, не є натхненне Богом. І якщо це та мудрість, яку старійшина Деніелс хотів би дати народові, то в жодному разі не давайте йому офіційного становища, бо він не може міркувати від причини до наслідку. Ваше мовчання щодо цього предмета є вашою мудрістю. Тепер, усе на зразок вишукування вад у публікаціях мужів, які вже не живуть, не є працею, яку Бог дав комусь із вас виконувати. Бо якби ці мужі — старійшини Деніелс і Прескотт — ішли за даними настановами в праці по містах, то було б багато, дуже багато переконаних в істині й навернених, здібних людей, які [тепер] перебувають у таких становищах, де до них уже ніколи не буде доступу.»

«Увесь світ слід розглядати як одну велику сім'ю. І коли ви маєте таке джерело знання, з якого можете черпати, чому ви роками залишали світ гинути, маючи свідчення, дані нашим Господом Ісусом Христом? Істинна релігія навчає нас дивитися на кожного чоловіка й кожну жінку як на особу, якій ми можемо чинити добро.

Це вже багато років перебуває в друці: —«Урівноважений розум», свідчення до старійшини Ендрюса. Розум можна розвивати так, щоб він став силою знати, коли говорити і які тягарі брати на себе й нести, бо Христос є вашим Учителем. І я дуже боялася за вас [коли побачила, як ви] звеличуєте власну мудрість і тримаєтеся такого курсу, що веде до розбіжностей у поглядах. Господь закликає до мудрих мужів, які можуть мовчати, коли для них [є] мудрістю так чинити. Якщо ви хочете бути цілісною людиною, вам потрібне освячення через Ісуса Христа. Тепер щойно розпочалася одна праця, і нехай мудрість буде видна в кожному служителі, у кожному президентові конференції. Але для вас ще роки тому була праця, за яку вам слід було взятися там, де ви були потрібні, щоб піднести свій голос саме за цю працю. Христос дав усьому Своему народові особливі настанови щодо того, що вони мають робити і чого вони не повинні робити. І нам залишилося небагато часу, щоб звершити праведність Господню. Ви можете зрозуміти дорогу Господню. Я бачила ваш намір провадити справи за власним задумом після того, як вас було поставлено президентом. Ви думали, що звершите великі діла, — діла, які Бог не поклав у ваші руки виконувати. Тепер ваша праця — не пригнічувати, а полегшувати всяку потребу, наскільки це можливо, якщо Господь прийняв вас на служіння. Але ви з самого початку дали доказ того, що мудрість і освячений розсуд не були виявлені вами. Ви різко висували питання, які не були б прийняті, якби Господь не дав світла.

«Мені було дано вказівку, що не слід було чинити таких поспішних кроків, як обирати вас президентом конференції ще на один рік. Але Господь забороняє будь-які подальші такі поспішні дії, доки це питання не буде принесене перед Господом у молитві; а оскільки до вас прийшла вістка, що справа Господня, яка покоїться на президентові, є відповідальністю якнайурочистішою, ви не мали жодного морального права так вибухати, як ви це зробили, щодо питання про „Щоденну“, і припускати, що ваш вплив вирішить це питання. Був старійшина Гаскелл, який ніс тяжкі відповідальності, і є старійшина Ірвін, і ще кілька мужів, яких я могла б назвати, що несуть тяжкі відповідальності.»

«Де була ваша пошана до мужів віку? Якою владою ви могли діяти, не взявши всіх відповідальних мужів, щоб зважити цю справу? Але тепер дослідимо цю справу. Ми повинні тепер знову розглянути, чи є це судом Господнім — перед лицем занедбаної праці — виявляти вашу ревність до того, щоб провадити цю працю ще один рік. Якщо ви провадитимете цю працю ще один рік за допомогою тих, хто з'єднається з вами, то в вас і в старійшині Прескоті має відбутися зміна. І впокоріть власні серця перед Богом. Господь мусить побачити у вас вияв іншого досвіду, бо якщо коли-небудь чоловіки потребували навернення наново в цей теперішній [час], то це старійшина Деніелс і старійшина Прескот.»

Слід обрати сімох мужів, які є мужами мудрости і через дію Божої благодаті [дають] свідчення [про] навернення знову. Бо коли люди так засліплені, що не можуть міркувати від причини до наслідку, що вони зневажають мужів, які несли відповідальність за цю справу, і цих президентів конференцій, [що] мужі, [які] провадили цю працю понад два роки, мають бути відсунуті, і настає такий імпульсивний наслідок, що люди занедбують

саму працю, яка роками стояла перед ними, — працю для міст, — і не звертають або звертають лише дуже мало уваги до старших мужів за порадою, але проголошують народові те, що самі вибирають дати йому, — це саме по собі свідчить про небезпечність таких людей для довірення їм такої великої й дивовижної праці.

«Христос не мертвий. Він ніколи не допустить, щоб Його праця провадилася цим дивним способом. Не чіпайте книг. Якщо якась зміна є істотно необхідною, Бог забезпечить, щоб у цій зміні була належна гармонія; але коли звістка була довірена людям із великою відповідальністю, що це передбачає, [Бог] вимагає вірності, яка діє любов'ю й очищає душу. Старійшини Деніелс і Прескотт обидва потребують нового навернення. Увійшла дивна справа, і вона не перебуває в гармонії з тією працею, яку Христос прийшов звершити в нашому світі; і всі, хто є справді наверненими, чинитимуть діла Христа.»

«Кожен із нас має звершувати ту працю, яка прославить Отця. Ми прийшли до кризи — або в самий цей підготовчий час уподібнитися характерові Ісуса Христа, або й не намагатися [цього]. Старійшино Деніелсе, [ви не повинні] вважати себе вільним підносити свій голос так високо, як ви це робили за подібних обставин. І зрозумійте: президент конференції не є правителем. Він працює у зв'язку з мудрими мужами, які займають становище президентів і яких Бог прийняв. Він не має свободи втручатися в писання, надруковані в книгах, що вийшли з-під пера тих, кого Бог прийняв. Вони більше не повинні панувати, якщо не виявлятимуть менше правлячої, панівної сили. Криза настала, бо Бог буде зневажений.»

«Як дивиться Господь на необроблені міста? Христос на небі. Тепер визнання має бути таким: — царського правління немає. І тепер є криза цього світу. Тепер Я є Силою — спасти чи знищити. Тепер той час, коли доля всіх у Моїх руках. Я віддав Своє життя, щоб спасти світ. І “Я, коли буду піднесений”, спасенна благодать, яку Я подам, доведе, що всі, хто буде сформований за божественною подобою і буде одно зі Мною, працюватимуть так, як працюю Я, Моєю силою викупної благодаті». Хто хоче, [нехай] візьметься разом зі своїми братами за виконання праці, даної їм для виконання, коли вони перебувають на відповідальних місцях під керівництвом поради, яку дає Господь, і найщиріше прагнуть працювати в цілковитій злагоді з Тим, Хто так полюбив світ, що віддав Своє життя як повну жертву заради спасіння світу. Я звертаюся до наших служителів: коли вони приступають до праці в наших містах, нехай служіння Слова супроводжує спокійна священна урочистість. Ми не можемо справити належного враження на розум людей, якщо ми . . . [Нижня третина цієї сторінки залишена порожньою.]

«Я переписую зі свого Щоденника. Істина, як вона є в Ісусі, — говоріть про неї, моліться про неї, вірте кожному слову в його простоті. Що ви здобудете, якщо помилки будуть представлені перед людьми, які відступили від віри й уважили на духів-спокусників, людьми, які ще не так давно були з нами у вірі? Чи станете ви на бік диявола? Зверніть свою увагу на необроблені ниви. Перед нами праця всесвітнього масштабу. Мені були дані представлення щодо Джона Келлога.»

«Дуже приваблива особа уособлювала ідеї тих оманливо переконливих доводів, які він висував, — настрої, відмінні від справжньої біблійної істини. А ті, що голодували й прагнули чогось нового, висували ідеї [настільки оманливо переконливі], що старійшина Прескотт перебував у великій небезпеці. Старійшина Деніелс був у великій небезпеці [бути] охопленим оманною, ніби, якби ці погляди можна було всюди проголошувати, це було б немов новий світ.»

«Так, це справило б такий вплив, але поки їхні уми були так поглинуті, мені було показано, що брат Деніелс і брат Прескотт уплїтали у свій досвід настрої духов[ницького] вигляду і схилили наш народ до прекрасних почуттів, які, коли б можливо, звели б в оману самих вибраних».

Самі вибрані не будуть зведені, але будуть люди, які стоятимуть разом із самими вибраними, і вони будуть зведені. Самі вибрані — це мудрі діви. А нерозумні діви будуть зведені, чи не так?

І як мудрі діви в цей період часу, коли існує спокуса звести в оману самих вибраних, приймають злиття Святого Духа, то що приймають нерозумні діви? Сильне зваблення з 2 Солунян. Ми також розглянемо це у зв'язку з Щоденним.

—«вплїтали у свій досвід почуття, що мали духовний[істичний] вигляд, і приваблювали наш народ до прекрасних почуттів, які, якщо можливо, звели б в оману самих вибраних».

У чому полягає сама сутність спиритизму?

Коли йдеться про історію царя Саула, що сказав Самуїл? «Бунт — як чаклунство». Бунт є чаклунством.

Куди зрештою потрапляє Саул?

ІЗ АУДИТОРІЇ: Із чаклункою з Ендора.

З відьмою з Ендору.

Що ж учинив цар Саул, чим спричинив цей ланцюг подій, що привів його до ендорської чаклунки? Він поставив своє слово вище за Слово Боже. Йому було сказано, що чинити, але він однаково пішов і вчинив так, як сам захотів.

Сама суть спиритизму полягає в тому, щоб ставити своє слово вище за Слово Боже. Саме з цього все починається. Це є чаклунство.

Чаклунство — це розпізнавання того, як сатана підводить вас під свій вплив. Те, як він вас зачаровує, є магічним терміном, що стосується магічного обману.

Коли ви підпадаєте під чари, хто першим стає зачарованим? Чаклун. Усе починається тоді, коли я ставлю своє слово вище над Словом Божим. Це є чаклунство, це є бунт, і саме я є тим, хто став зачарованим. І саме це сталося з Daniells і Prescott.

І які погляди намагалися запровадити Деніелс і Прескотт, коли це відбувалося? Хибне розуміння щоденної жертви.

І який же є істинний погляд на Щоденне? Такий, що це — язичництво, а язичництво є релігією самозвеличення. Це релігія, що почалася у дворах Неба, коли сатана, коли сатана, поставив своє слово вище Божого Слова і ввів в історію людства таємницю беззаконня.

Таємниця беззаконня — це справа сатани в тому, щоб зачаровувати нас. Це справа сатани в тому, щоб схилити нас ставити наше слово або його слово вище за Слово Боже.

Чи стежите ви за моєю думкою?

Знайдіть слово «беззаконня». У конкорданції Стронга воно дасть визначення беззаконня. І коли ви зведете його до кореневого слова, яке кореневе слово для беззаконня? Альфа, альфа. Це і є Альфа-відступництво.

Коли Деніеллс і Прескотт просували цей безглуздий погляд? У період Альфа-відступництва.

Отже, не пропустіть того, що Сестра Вайт говорить тут про спокушення самих вибраних і про читання Єзекіїля 28. Вона знала, що відбувається. Вона знала, що це питання Щоденного є не лише доктринально хибним, але й вимагає від тих, хто збирається проповідувати хибний погляд на Щоденне, поставити своє слово понад Словом Божим і ставить їх у становище, в якому вони є зачарованими; і тому вони є знаряддям у руці сатани, щоб своїм бунтом зачаровувати інших.

Я мушу засвідчити своїм пером [той факт], що ці брати побачили б вади у своїх оманливих уявленнях, які поставили б істину в стан непевності; і [водночас] вони [поводилися б так], [ніби мали] велике духовне розпізнання. Тепер я маю сказати їм [те], що, коли мені було показано цю справу,

Люди кажуть: «О, Еллен Вайт, вона не займає жодної позиції щодо „Щоденного“».

«Коли мені було показано цю справу, коли старійшина Деніелс, немов сурма, підносив свій голос, відстоюючи свої погляди щодо «Щоденного», були представлені подальші наслідки. Наш народ приходив у замішання. Я бачила результат, і тоді мені були дані застереження, що якщо старійшина Деніелс, не зважаючи на наслідок, буде таким чином спонуканий і дозволить собі повірити, що він перебуває під натхненням Божим»,—

Це спіритизм. Він поставив своє слово вище над Словом Божим. Він вірить, що його надихає Бог.

«що якби старійшина Деніеллс, не зважаючи на наслідки, був таким чином вражений і дозволив собі повірити, ніби перебуває під натхненням Божим, то серед наших лав усюди було б посіяно скептицизм, і ми опинилися б там, куди сатана приносив би свої вісті. У людських умах були б посіяні усталене невір'я й скептицизм, а дивні плоди зла посіли б місце істини. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.»

Дивні врожаї зла сьогодні проростають по всьому адвентизму.

Еллен Вайт висловлює свою підтримку піонерському розумінню періоду 2520.

Еллен Вайт висловлює свою підтримку піонерському розумінню того, що «щоденне» у книзі Даниїла означає язичництво.